

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ketabton.com

مثلت

لیکوال
مقتصد ستیری

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم.....مټلث

ليکوال.....مقتصد ستړی

خپرونکی فکر نو ادبي فورم پښين

چاپ شمېر..... ۵۰۰

پښتۍ نوید ارين

د چاپ کال..... جنوري ۲۰۲۱

چاپ ځای کابل

د کتاب موندلو درک

کابل	...	د شال اداره
کندهار	...	مطالعه کتاب پلورنځی
کوټه	...	تکتو کتاب کو

عرض

مثلت د حالاتو څرگنده نامردي را په گوته کول غواړي، تر څو پوه شم چې دا هرڅه زما د خپلې بې غوري پايله ده. د نن او پرون په کش او گیر کې راگیر ستري خان مې د مرګي په کوڅو قدم وهل پیل کړي او اوس تر لمرختو، لمر پرېوتو ته ډېر خوشبینه وي، زه نه پوهېږم د تقدیر فیصلې به دا وي او که ما خپل تقدیر د بې غوره تدبیر په لاسونو کې اچولی دی. په یوه درنه او وحشتناکه شپه کې ساه اخلم، دا یو ډېر عجیب حالت دی، زه مې دخپل قبر نندارې ته ولاړ یم، یو څو نامعلوم افراد زما په اندامونو خاورې اړوي او په همدې توګه غواړي زما له ژوند څخه خپل غچ واخلي.

مقتصد ستړی

د کابل باغروړه ښار
۱۳۹۹ کال نامعلومه نېټه

ز مور لپاره به ښه دا وي چې تر خپل مرگ مخکې ژوندي او چمتو ووسو او دا به رښتيا هم ډېر خوندور مرگ وي چې انسان يې له راتگ وړاندې ژوندی وي .

همت دا خبرې په ډېر ژور انداز سره تکرار کړې او بيا يې د ايمان لاس په لاس کې ونيو او زياته يې کړه:

__ گوره جانانه ! مور تقريباً په ژوند کښې درې خله مرو، لومړی دا چې مرگ ته پيدا سو، دوهم دا چې ناهيلي کېږو او دريم هم د ناکامۍ او ډار نوم دی چې مور وژني.

__ دا خو زه هم منم چې له انسان پرته بل هيڅ داسې مخلوق نسته چې له ژونده يې زړه تور سوی او ځان يې وژلی وي، البته زه بيا دا وایم چې د ځان د وژلو لپاره به مناسبه واقعه کومه يوه وي، خو ځان وژنه به يقيناً يوه زبردست او خوندوره تجربه وي!؟

د منډو "خودکشي" له لوستلو وروسته دا راته مالومه شوه، چې ځان وژل آسانه دي او د شرمندگۍ بهترين مثال دی، د زهير باچا خبره " ژوند ازغن بار دی او ښاغلی څوک به يې په لوڅه شا وړي " د ځان وژنې لامل بېل بېل کېدلای شي، خو غربت او بې وسي هم ځان وژني دي.

باچا يو بل ځای هم دا خبره ياده کړې چې "منډو هم خودکشي وکړه؛ د ده فطرتي مرگ نه وو او بيا خودکشي هم غير فطري عمل نه دی، ولي طبيعيت هم د فطرت تابع دی. داسې ډېر مثالونه سته چې مشهورو خلکو د نجات اخري پړاو په خپله د

خان ختمېده وگڼل، صادق هدايت د Blend owl يا ړوند بوم ناول له ليكلو وروسته د نيويارک د يو هوټل په باد پکه خان راڅرغوند کړ، خلک وايي دا يې ځکه وکړو چې هدايت د ډېر شهرت او مقبوليت څخه تنگ راغلی و، لاکن زما په فکر هدايت د خمېني د رندو مقلدينو گواښونو خان وژني ته اماده کړ؛ ځکه هدايت تخيلي انسان و او تخيلي انسان ډېر حساس وي.

همت بيا ورغبرگه: جانانه!

__ دا هم بايد وويل سي چې خان وژنه شرط نه ده، زه تر دې وړاندې څو څو واره وژل سوی يم. په ژوند کې ډېر داسې وختونه راځي، که انسان ژوندی هم وي وژل سوی وي. په واقعيت کې د ژوند هره لمحۀ خان وژنه ده. د قوي اعصابو او کتابونو سره ترلي خلک دا د زهرو گوټ قبلوي او خان وژني پورې يوه ترڅه خندا کوي. د سبا په هيله ژوند تېروي. دا وخت د شپې دوولس بجې وي، چې همت او ايمان په خبرو بوخت و، ايمان په ډېر خوند، خوند سره د شنه چای تاوده غړپونه ترستوني تېرول.

__ څه ډول بايد فکر وسي، هيڅ نه ارزي، ژوند د يو بدبخت تخم له دانې را توکېدلی دی، موږ له بيکاره تخم څخه د ښو حاصلو تمه لرو. دا هيڅ امکان نه لري؛ نور لا نور خو زه د خدای په دې خبره پخه عقیده لرم چې يوه ورځ به ورسره مخامخ کېږو او حساب به

ورکوو، ددې حساب، کتاب نتیجه به څه وي! په دې مې چندان زړه نه پاکېږي.

__ که چېرې زه او خدای یو بل ته مخامخ سو، فوراً همدا پوښتنه کوم چې دومره مغرور او پر ځان مټین ولې وي؟ ایمان وویل:

__ کیدای سي دی ځکه په ځان دومره مټین دی چې د قدرت خاوند دی، خو دلته سوال دا پیدا کېږي چې د بنده په حق کيښي تل ناخبره اوسېدلی، نو د بنده یواځې، دا حق و چې دنیا ورته جوړه کړي؟ نو که د بنده یوازې او یوازې دا حق و چې دنیا ورته جوړه کړي نو بیا یې د بخت کیسه څنگه رامنځ ته کړه، زه په بخت او تخت دواړو یقین لرم، خو زه مې خپل بخت د خدای په لاسونو کيښي نه وینم، زه هر وخت دا خبره

کوم چې خدای یواځې په همهغه چا مهربان دی چاته چې یې وړپام دی.

او بیا خدای ځینې بندګان هم داسې پیدا کړي چې تر ده څو چنده په ځان مټین او مغرور دي، کټ مټ همداسې، هیڅ د چا زړه ته نه گوري، زه په دې ښه پوهېږم چې د زړه کار یواځې وینه پمپ کول دي خو له مینې سره خامخا څه ناڅه تار لري. انسانانو ته خدای عقل ورکړی، خو دومره هم نه چې د عرش لاره پیدا کړي.

د اطاق وړ ورو وټکېده، چې همت غوښتل وړ ولاړ شي، وړ له هغې خوا راخلاص سو، د دفتر ساتونکی و، سګرېټ یې غوښتل،

هغه سگرېټ ورواخيستل او ووت، له دې سره سم ايمان هم سگرېټ بل کړ، يو تريخ دود پورته کېده، تمامېده.

__ د سبا لپاره پلان څه دی، بايد چيرته لاړ سو؟

همت ځواب ورکړ:

__ د سبا اټکل د موسم له اړخه آسان دی خو د قسمت په دې برخه کېنې څه ويلی نه سم؛ خدای نه راضي کېدونکی څوک دی او که راضي هم سي هغه بيا د شيطان وس ورباندې بر وي او له شيطان سره د خدای هم تر وس تېره ده. __ دا ښه ده چې د خدای تخت مو پر ځمکه چيرته نه دی، يو چا خو به په کانو ویشتلې

وای، دا څنگه کيدای سي چې چاته يې زړه سي، له ازله سمه برخه ورکوي او که چاته يې زړه نه سي نو هيڅ. بخت يو خيال دی چې زموږ په روح کېنې کرل سوی، په قسمت او دې ته ورته نورو شیانو باور کول يوازې يو مذهبي اړخ درلودلی سي، خو زما ورباندې هيڅ زړه نه پاکېږي.

هغه څه چې زما ورباندې يقين کېږي هغه شيطان دی، شيطان يو خوندور حقيقت دی چې د گناه تله يې درنه کړې ده، گناه هغه څه ده، چې زموږ زړه ورباندې مينځل کېږي، يانې دا هم يو حقيقت دی چې د منلو وړ گرځېدلی، هرڅومره گناه چې کولای سي کوه يې دوزخ درته سترگي په لاره دی، خو د ثواب او جنت نه کوم معيار شته، نه مقدار.

ايمان ورغبرکه کړه:

__ د نشي او تماشي ياران يا د خدای يا د شيطان تحفه وي، پر ما يوازي د شيطان لورينه ده، ځکه خو د خدای له عظيمي او مهرباني تحفي بې برخي يم.
او پسي زياته يې کړه "اذيت يې لوی اذيت."
همت وويل:

دا نو د ثواب او گناه ترمنځ د يو خوندور جنگ پېل دی، گټونکي يې يواځې او يواځې هغه شوخ او کرار څوک کيدلی سي چې لا تر اوسه يې د برېښنا په تارو گوتې نه وي وهلې، اوس به هغه د ال فرعون کيسې هم کومه خاصه فايده ونلري دوزخ شرمنده بولم.
د ايمان سترگي خوب درني کړې وې، پخپل ځای کې وغزېد، د ناشناس غږ ورو، ورو له ځان سره د خوب نړۍ ته يووړ.
ايمان له وخته وينس و خو د همت له غږ سره سم يې ځان غلې کړ، هغه ژر ژر خبرې کولې، هله ! هله ! پورته شه تا خو ويل بايد چيرته لار شو، که څه هم جمعه ده، خو بيا هم ناوخته ده، لمونځ دي هم قضا کړ. بيخي ډېرې نارې مې درباندي وکړې، ويده شوی وې هله نو پورته شه !!

بيا يې په ميز پرته د کابل چاپ ورځپاڼه ور پورته کړه "ولسمشر غني: ۴۰ کاله نړيوالې ټولنې د سولې له حق محروم ساتلي يو." له ځايه پاڅيد او د ايمان په مخ يې له گيلاس څخه سړې اوبه ورڅنډ وهلې، هغه يو دم راکېناست او وې ويل:

ياره جانانه! خويونه مو يواځې تر سترگو پټولو محدود دي، زما په څېر ډېر نور څوک به هم وي چې د سوي غونډې په رڼو سترگو خوب ويني، مونږ دا د مجازي خوبونو عادت اخيستي يوو، حقيقت ته مو ورپام نه دی؛ نن څوومه ده يو خونډور خوب بي خوبه کړی يم خو آيا

دا به رښتيا شي! که لکه د نورو هغو به د تور او سپين فلم په څېر يو خيال پاتې سي؟!
_ دا به وخت فيصله وکړي هله نو ته اوس پورته شه ناشته تياره ده.

_ خو خبره دا ده چې وخت او بخت هميشه زما په حق کښې گوتي وهي، کله يې هم په ښه زړه خپل حق رابښلی نه دی.
همت وويل، مطلب؟

_ مطلب دا چې د سولي بهير له ډېرو هلو ځلو وروسته هم دا مهال کوم ځانگړی لوری نه لري.

څه کم لس بجي وي، بيخي ناوخته وه، پرته له دې چې نور څه ووايي، ايمان او همت په پټه خوله ناشته وکړه، د باندې راووتل او د ميوند ليدو ته روان شول، د ورځنيو فعاليتونو او کړو وړو اکثریت پرېکړې به يې په دۀ کولې، ټولو ته خورا ډېر نږدې او گران ملگری و

لاره کې بيا د دوی بحث د سولي په روان بهير و، ايمان د همت د يوې خبرې په ځواب کې وويل: د قطر وروستۍ ناستې نه پس د

سولې د بهير د بري په صورت کې د موقت حکومت جوړول تر ډېره د ولس او سياستوالو تر منځ د بحث لامل گرځېدلی، خو د موقت حکومت طرحې زموږ ترمنځ د نويمې زيږديزې لسيزې په پيل کې د مجاهدينو د تنظيمونو ترمنځ جوړ د موقت حکومت او له هغه وروسته خونړيو کورنيو جگړو غمجنې خاطري را ژوندۍ کوي، ځکه د زړه ښه کېدو وړ نه ده.

همت ورغبرگه کړه، دا خو پرېږده بل لور ته بيا سيمه ييز لوبغاړي لکه روسيه او پاکستان د خپلو سياسي موخو تر لاسه کولو لپاره منډې ترې وهي.

د غرمې ۱۲:۰۰ بجې دي خو د ميوند په کوټه کې لا اوس هم تياره جوړه ده، پردې کش دي او همدارنگه يو تريخ د سگرېټ لوگی . زه خو وایم نن بايد يو داسې ځای ته لاړ شو چې هلته هم خواړه وخورو او هم يوه ارامه فضا وي نن مې همداسې يوڅه ته زړه شوی، ميوند وويل.

په موټر کې کېناستل او له يو څه شېبې وروسته په "سوپر شينواري" کې وو.

او هو دا خو بېخي زبردست، پدې شرط چې خوندور خواړه ولري، خوراک يې راوغوښت، يو دوه کاشوغي سوپ مې خوړ چې ملگري مې غږ کړ، مچ!!!

د همت په پياله کې مچ و، ميوند وويل کوم توپير نلري، نوشجان...

_ نه يار بيخي چټل دی، مچ يو ډېر چټل ...، په حقيقت کې هغه له هر گام سره يوه باکټريا لېږدوي، تر اوسه پورې به بيخي کم داسې څوک وي چې له مچانو څخه يې کرکه نه کېږي، چيرته چې کثافات موجود وي هلته به مچ هم خامخا په يوه نه يوه طريقه ځان ور رسولای وي. ايمان ويل:

_ زموږ شاوخوا هم داسې ډېر مچان شته، چې پاکو ذهنونو ته يو ډول خیرن وایروسونه لېږدوي، همدا وجه ده چې په ځينو اسانه مسایلو کې د شک او تور گمان ترمنځ راگیر یو، موږ مخکې له دې چې ځان له ذهني ناروغيو وژغورو بايد له خپل شاوخوا هغه کثافات لرې کړو چې مچان ورباندې بونېږي.

بس په نه خبره يې ډوډۍ پرېښوده او د باندې راووتل، له يو بل دوکان يې د خوراک، څښاک شيان راواخيستل؛ په ښار کې ورو، ورو روان وو، ميوند په تلو، تلو کې يوه نوې خبره وکړه، په رب مې دې قسم وي، دا سرک به يوه نه يوه ورځ زموږ په وينو رنگ شي؟

همت ورغبرگه کړه، هو که تا همداسې ډرايوينگ کاوه نوحتماً...
- نه زه دا نه وایم، زما مطلب دا دی چې مخالفين مو هره شېبه څاري او دا ځای تر نورو هغو زيات خطرناک دی .
په کومه گنا؟!

همدا چې هرڅوک ددې هيواد د يو روښانه راتلونکې فکر لري وژل کېږي به، کابل دا مهال د ځوانانو په يوې قتل گاه بدل شوی، هغه ورځ دې وليدل چې د سولې ارزښت تر عنوان لاندې ليکچر مې وړاندې کړ څومره زنگونه يې راته ووهل.

دښمن مکار دی هم چالاک دی، د کور په تالی څټو مې د سر سړي په چاڼ، چاڼ اخلي، خو زما د قام سړي به بيا هم سنگر ته نه پرېږدي. اوس مو د شعور سزا سنگسار راته ټاکي، دا ځکه چې موږ د مشالونو په وژلو چوپ پاتي شوي يوو. همت زياته کړه:

زه له طالب يا کوم بل چا څخه دومره وېره نلرم، څومره چې له همدې خپلو ملگرو لرم، کوم چې په غونډو او فکري فعاليتونو کې راسره برخه اخلي.

ايمان وويل: - د خړ او برگ دواړو سرونه د يو او بل په اخورونو کښي دي، دوی په فطري ډول دې ته جوړ

دي چې يو بل وزغمي، دلته د رنگونو تفاوت شرط نه دی؛ بلکې حقيقت دا دی چې دوی څنگه يو روڼ اصليت ته تاوان ورسوي، زه دا نه وایم چې ښه او بد نشته، خبره داده چې هر يو يې خپل رنگ په سم ډول سرته نه شي رسولی، ځکه خو د روڼ اصليت د بدرنگۍ لامل وگرځي.

درې واړو په يوه داسې ټولنه کې په رضا کارانه ډول د خلکو فکري او شعوري بيداري ته کار کاوه، چې هرڅه يې د مذهب تر دايرې محدود خو له بيخي زيات افراطيت سره پرمخ وړل کېدل او هره هغه خبره چې د پوهې او حقيقت په بنياد به وه، کفر گڼل کېده.

۲۸ اسد چې د هيواد د خپلواکۍ له ورځې سره برابره ده، نن ورځ بيا هم دوی يوې غونډې ته روان وو، چې په لاره کې ورباندې ډزې وشوې، که بخت يې زورور نه وای بچ کېدل يې که ناممکن نه و، مشکل خو به ضرور و.

امنيتي سرتېري په خورا حوصله منډۍ سره دوی ته ډاډ ورکاوه او ورته ويل يې:

د گوتو په شمار څو وحشي کړۍ ددې خلکو حوصلې نشي وژلې، موږ ددښمن په وړاندې کمزوري څوک نه يوو، ژوند کوو او نورو ته مو د ژوند کولو موقع ورکړې ده.

ايمان د سرتېري په ځواب کې ورغبرگه کړه، تاسو ياست چې موږ يوو، دا ښکاره خبره ده، چې زموږ په ژغورولو کې لومړی خدای او بيا تاسو ونډه واخيسته، ستاسو شهامت ته سلام!

او هو هيله کوم اجازت راکړئ موږ د خپلواکۍ د ورځې په اړه جوړې شوې غونډې ته روان يوو بايد ژر ځانونه ورسوو دا ډېره اړينه ده.

غونډه پيل وه، دوى يې په جريان كې تالار ته دننه شول، دا وخت يوه دنگ ځوان په سټېج داسې وينا كوله:

"د خاورې او د خلكو د دښمنانو په وړاندې د خپل مظلوميت اظهار د دښمن ځناورتوب په شعوري توگه منل دي، خو د دښمن په سترگو كې سترگې اچول مزاحمت دى او وحشت ته يې وحشت ويل په كار دي.

يو څه وخت او كار لا نور هم غواړي چې دا په ذهن رانده خلك بڼا سي، اوس هم دلته يو څوك شته، چې پردې مفكوره پر مخ وړي او د دوى په وړاندې حقيقت بيانول ناداني گڼل كېږي . "

هغه زياته كړه:

زموږ نظر نن هم روښانه دى او پروڼ هم ټولو ته څرگند و، «تر څو چې پښتانه له فكري پلوه بيدار او له ذهني غلامۍ څخه خلاص نسي د سيالانو سيال نشي گرځېدلى.»

هغه په خورا خوندور انداز كې خپلې خبرې ورونځېتې او له سټېج څخه راكېښته سو، وياند ټولو نورو هغو راغلو ميلمنو ته ښه راغلاست ووايه چې همدا اوس تالار ته دننه سوي وو ...

ورپسې يې ايمان سټېج ته وباله؛

څوك شته چې تر دې مشعلونو څادر وگرزوي او د تور شمال مخه ونيسي، چې دا ډيوې مړې نسي. لمر او سپوږمۍ په ژوند باندې وړيا رڼا او تودوخه خرڅوي، د كایناتو انسان او خدای تر منځ چې

کومي اړيکې دي. دا ټولو ته ښکاره دي. انسان د دې حق لري، چې د خپل خدای په لټون پسې د کایناتو په رگونو کښې ننوزي، حقیقت به هر وخت حقیقت وي، حقیقت هېڅکله پټیدلی نسي.

په تالار کې چوپتیا وه، ټول د ایمان خبرو ته په حیرانتیا غوړ وو؛ زموږ خپلواکۍ په وینستیا او فکري بیداري پورې اړه لري. کله چې موږ ځانونه بند او فکرونه ازاد کړل. بیا کولای سو چې په ارامه سره الوت وکړو، ژوند وکړو او د پرمختګ په لور ګامونه واخلو. هېڅ یو هیواد تر هغه وخته پورې ازاد او خودمختار هیواد نسي کیدای، ترڅو خلک یې له ذهني غلامۍ څخه خلاص سوي نه وي. دا هیواد په مونږ حق لري، مونږ ته پکار ده چې هیواد ته کار وکړو، لږ تر لږه د خپل هیواد درناوی وکړو او د هغه پر ضد د منفي تبلیغاتو مخنیوی او په وړاندې یې نیغ په نېغه ودرېږو، په سیاسي ګوندونو کښې چټل فکرونه سته، چې د خلکو له سپېڅلو احساساتو ناوړه ګټه پورته کوي. همدارنګه شته ځینې ناولي کړی چې په یوه نه بله پلمه هیواد او خلک تخریبوي.

تالار چک چکو واخیست ...

هغه په ډېر جدي انداز خبرې کولې؛

حکومت او چارواکي تر خپله وسه پورې د یو نه یو چا او یا هم یوازې او یوازې د خپل ځان په مذهب وي، عموماً موږ ته د ملي ګټو ته ژمن پاتې کیدو درس هغه چا راکړی کوم چا چې تر ننه ملي ګټې په پوره مانا پېژندلې نه دي، هر هغه څوک چې د ملي

گتو په اړه غږېږي، د پالنې او هغو ته د ژمنتيا خبرې کوي. پخپله غل دی، ولي دا د هيواد په هر وگړي فرض ده، چې تر خپلو گټو رومي بايد ملي گټې په پام کېښي ونيسي او هغو ته ژمن پاتې شي. تالار کې بيا هم شور او چک چکو زور ونيو...
ايمان د مننې ترڅنگ خپلو خبرو ته دوام ورکړ؛

له خپلواکۍ پرته ژوند ستونزمن دی، پرته له هغې مونږ وگړي له هيڅ سره برابر، ستري، ستومانه، نا هيلي، او له هرڅه څخه لاس مينځلي به ناست يوو، زمونږ د زړونو تودوالی په خپلواکۍ کېښي نغښتی، مونږ بايد په دې پوه سو چې له هيواد سره مينه د ايمان برخه ده، او هر هغه څوک چې له خپل هيواد سره مينه نلري، د کامل ايمان څښتن نشي کيدی، زمونږ عزت او ناموس د سپېڅلي خاوري په ساتلو کېښي دی، که هيواد او خاوره مو خوندي وي. ناموس مو خوندي دی او کنه

دا ددې هيواد غږ دی، دا د شاه غازي امان الله غږ دی. دا بدرگه کړئ او ووايست:

زه يو ازاد او خپلواک وطن يم، خپلې رايې، خپل جمهوريت، خپل ولسمشر، خپل پارليمنټ، ادارې، لويه جرگه، او هر هغه څه چې لرم، چې د يو ازاد، خپلواک هيواد لپاره ضروري دي.

کله چې غونډه پای ته ورسېده، يو ښاغلی يې څنگ ته راغی او ورته وې ويل، ته هيڅ ښه نه کوي، که دا فعاليت همداسې دوام

ولري پايله به يې ښه نه وي، اوس د داسې خبرو کولو وخت نه دی.

ايمان په پټه خوله ترې روان شو او له ځان سره يې وويل:
- کيدای سي زه ملامت يم يا که ووايم هو زه ملامت يم بيا هم سمه ده، ځکه چې ملامت يم تاته او ددې خلکو په وړاندې؛ د سترگو رڼولو حق نلرم. ژبه مې په ستوني پورې تړلې ده، چيغې مې په مړۍ کښې غوټه دي او همدارنگه د عقل تر وس تېره ده، د فکر ساه ختلې يواځې او يواځې تور گمان دی چې خبرې يې اورېدل کېږي، غږ يې بدرگه کېږي.
پام وکړئ يو تازه خبر ته!

راپورونه وايي چې تېره شپه نامعلومو وسلوالو يو تن ځوان په خپل کور کې وژلی دی، ويل کېږي دغه ځوان په ښوونځي کې استاد و او وخت ناوخته يې په مدني او سياسي فعاليتونو کې هم برخه اخيسته.

د تلويزون په پرده د همغه ځوان انځور و چې تېره ورځ يې د خپلواکۍ جشن غونډې ته وينا کوله.

ميوند اخ کړه، اخ خدايه اخ دښمن تل د حقيقت غږ خاموشه کول غواړي، دوی که هرڅومره له تشدد او وحشت څخه کار واخلي بيا هم يو رښتونی او حقيقي غږ خاموشه کولای نه شي، بلکې لا زيات به بدرگه کېږي، دا ډول کړنې يوازې او يوازې د دوی په ناکامۍ دلالت کوي.

ایمان چې دا وخت بیخي غلی ناست و او خان یې په کتاب بوخت
بنود د خبر په اورېدو یې داسې ژر کتاب کېښود او اه یې کړل؛
د انسان په جامه کې پټ له وحشي ځناورو څخه نور نو د څه تمه
کیدلی سي؟! خو همدا چې د انسانانو وینه وزبېښي او د ماشومانو
له ژړا خوند واخلي.

همت دتلویزون کانال بدل کړ، خبر و؛ «افغانستان کې سوله د
پاکستان او سیمې په ګټه ده»

تلویزون یې بند کړ او له ولاړېدو سره سم یې وویل:
- افغانان او بیا په خاصه توګه پښتانه په تاریخي او مذهبي حواله
داسې ګونګ پاتې سوي دي لکه هیڅ شی چې یې تر اوسه نه لیدلي
او نه هم اورېدلي وي. دا دومره وحشتناکه کیسه تمامېدلی سي، چې
په هیڅ ډول به د راتلونکو نسلونو لپاره د زغم او حوصلې وړ نه
وي، لاکن په لاس به هم څه نه ورځي، متل دی چې تر ورځ تېري
اوبه بیرته نه راګرځي.

خو بیا هم ددوی خپل تصمیم ونیو او ځوان ته یې د عدالت غوښتنې
لاریون راوباله، ملګرو ته یې زنګونه وکړل او په ډېر کم وخت
کې هرڅه آماده هم شول،

د لاریون ترسره کېدلو وروسته خپلې کوټې ته راغلل، یو بل
ملګری یې هم ورسره و، د چای څښلو پر مهال هغه دا خبره وکړه،

تاسو په رښتيا سره هم هيڅ بڼه نه کوئ، ددې ټولنې له دود او دستور سره په تضاد کې روان یاست .

ایمان ورغبرگه کړه:

زه په دې بڼه پوهېږم چې زما ددې تور بې خونده حالت لامل څوک دی، مگر بیا مې هم په خوله لاس نیولی، د ژوند کولو حق غواړم او دا حق باید راکړل سي .

- سمه ده زه به هيڅ هم نه وایم څوک په چا څه کار لري؟! هرڅه چې کوي کوه یې.

- خو دا نو بیا څه مانا چې ستا کړنې ددې ټولنې له دود او دستور سره خلاف دي، رواج د اسلامي دین زېږنده نه ده او همدا رواجونه دي چې په مونږ یې د مذهب دایره تنگه کړې ده .

همت زیاته کړه:

هر کله چې انسان خدای او ځان د مذهب له دایرې د باندې د خپل فکر په ازاده فضاء کې وپېژني، ځان او

خدای درک کړي بیا یو کامل انسان کیدلی سي، پښتانه چې په فکري توگه د مذهب په دایره کې زندۍ کېږي او زندۍ شوي دي اوس هم لا پدې توانیدلي نه دي چې خپل خدای او ځان وپېژني، که وي هم نو ډېر کم پښتانه څوک به وي. پښتانه چې د ویښ فکر خاوندان دي، په غیر مستقیم ډول له فکري بیداري څخه لري ساتل سوي دي، د مذهب په نوم افراط ورباندې

ټپل کېږي، هغوی چې ځانونه یې وپیژندل د خپلو گټو لپاره په پښتو او پښتنو کې د وینې فکر مشالونه او ډیوې وژني .
ایمان په ډېره نرمه لهجه خبرې پیل کړې:

موږ باید پدې پوی سو چې په رڼو سترگو ږانده یو او تر خپل کور پورې یواځې هغه لار راته مالومه ده چې ورباندې تگ راتگ کوو، او دا ډار راسره دی که یو قدم ها خوا یا دې خوا ته کېږدو خپله لار به ورکه کړو . لاکن داسې نه ده څنگه چې فکر کوو، که موږ په همدې لاره شا او خوا ته سترگي واړوو ډېر څه لیدلی او پیژندلی سو.

دا وخت میوند هم له حمامه راووت، په داسې حال کې چې ویښتان یې ږمنځول په خپل ځانگړي طنزیه انداز یې وویل:

- افغانان په یوه بله پلمه خپل سوي او د تعلیمي او ښوونیزې برخې څخه لري ددې لپاره ساتل سوي دي چې په فکري توگه ږانده، کانه سي، دلته له ملا څخه دا پوښتنه کول کفر دی چې (جنت ښه دی که فاريس؟) د ملا خپل اولادونه په لندن او فاريس کښې زده کړي کوي او زموږ اولادونه جنت ته لېږي که جنت تر فاريس ښه دی نو ولي ملا خپل زامن او لوني جنت ته نه لېږي؟!
- خو اوس دوی دا وايي چې دا هیواد اشغال دی؟

عجیبه ده زه خو بیخي حیران پاتې یم دا څه احمق توب دی؛ افغانستان ته د شوروي ځواک له راتگ سره بنوونځي، پلچکونه، لويي لاري، تعليمي او د بيارغونې ادارې او ان تردې چې جوماتونه کافر سول، د جهاد په نوم د ورانۍ پروژې پر مخ يووړل سوه او همدا تراوسه پورې دوام لري، نن همغه سور ځواک په پاکستان کې فوځي تمرينات کوي لاکن په سوالیه نظر کوم چا ورته وکتل؟! میوند زیاته کړه:

ترمپ سعودي ته ولاړ، د کعبې امام د نوموړي راتگ او ناسته د خیر او برکت ناسته وبلله، په افغانستان کې د امریکا څخه په مرسته اخیستلو افغانان کافران کېږي او وژل کېږي، دا اودغسې نورې ډېرې خبرې سته هغه پخپل ځای خو له دې وروسته به "ترمپ" حاجي ترمپ حاجي صاحب وي.

تولو په یو ځایي سره وخنډل ... او بیا همت وویل:

د بنمن د خپلو گټو او بریالیتوب لپاره زموږ د هیواد ځوان نسل خپل ذهني غلامان گرځوي، دوی تل هڅه کوي هغه کسان راڅخه واخلې چې په فکري او شعوري برخه کېنې تر نورو شتمن وي، د حقایقو په لټه کېنې وي، او همدارنګه هغه مشالونه مو وژنې چې د خپل وینې عقل په رڼا کېنې د تور او سپین څېړنه کوي .

موږ به زرگونو زړور، باشعوره ځوانان او پېغلې د مذهب تر نامه لاندې د افراط په رسی کښې زندگی کړل. افراطیت په افغانستان کې د عقیدې او اعمالو له لحاظه ستونزې جوړې کړې دي همدا وجه ده چې بي ځايه قتلونه کيږي ښځې سنگساريږي، ديوې او مشالونه وژل کيږي. د هيواد او خلکو دښمنان له مذهب څخه په استفادې د ځان او سياسي گټو لپاره په حقيقت سترگي پټوي، د هغو کسانو لاس نيوی کوي چې په ذهن رانده دي او په رڼدو سترگو قضاوت کوي.

او دا بايد ومانو چې، د اسلام دين وحشت نه دی؛ بلکې د تروريزم پرخلاف، د سولې، عدالت، ريښتینولي، فطرت، عقل او تفکر يو بشپړ دين دی، دا بايد څرگند شي چې د ظالمانو او سرکښه خلکو د حاکمانو او همدارنگه د هغو سياسي مذهبي گوندونو په وجود کې چې په غير مشروع ډول د ډار او افراطيت په وسيله پر خلکو، قومونو، ټولني او قانوني دولتونو د قبضي او تسلط لپاره په تاوتریخوالي لاس پورې کوي او د خپلو جنايتکارانه موخو لپاره ملتونو او ټولنو ته مادي او معنوي تاوانونه رسوي.

- دا تورمخې سياست او سياسي لوبه په دې نه اړزي چې سپېڅلی دين ورپسې ياد کړل شي؛

سياسي گوند مشران ځان د هيواد نه بولي، هيواد د ځان بولي، تل تر هيواد او ملي گټو وړاندې د ځان په غم کښې وي .

او همدارنگه سياسي گوند مشران تل په خوږو خبرو او ژمنو سره
خان تر يو ځايه رسوي، کله چې په ارامه څوکۍ کښېناستل خپله
تنده د ولس په وینو ماتوي، ډېر کم داسې څوک به پېداکېږي چې
له خپل خان سره، سره د هیواد او خلکو غم ورسره وي، ماته تر
ولسمشر او ټولو گوند مشرانو هغه یو عسکر غوره

دی چې ددې وطن د خاورې او ولس د ساتنې لپاره په اوږي کښې
تاوده لمر ته او د ژمي په یخۍ کښې وږی، تېری په پوره ایماندارۍ
سره خپله دنده ترسره کوي.

ولسونه چې خپلې وږې، تېرې ورځ اخیستي وي په ږندو سترگو
مزل کوي، په هر نوي گوند او گوند مشرانو باور کوي. که څه هم
تردې وړاندې پخوانیو چارواکو ددوی ټوله شتمني له خان سره
وړې وي

که د کوم هیواد ولس او چارواکي دواړه ځانونه د هیواد وېولي،
ترخان هیواد او ملي گټو ته ژمن ووسي په رښتیا سره چې دوی به
د یو خوښ، کلک، شتمن او خپلواک هیواد اوسیدونکي سي.
موږ لا اوس هم که چا وویل ”تو غوږ دې سپي یووړ“ ددې
پرځای چې غوږ ته لاس وروړو په سپي پسې منډي وهو.
او هو په دا نیمه شپه د چا زنگ کېدلی سي؟!

همت کتاب کښنود، له ځايه پاڅېد، موبایل يې راواخيست او ځواب يې ورکړ، سلام! همت يم څوک ياست او څه خدمت مو کولای شم؟

- زه پوهېږم چې څه خدمت نشي کولای، که خوښېږي دې ژوند وکړي نو په کوچنۍ خوله لويې خبرې مه کوه ...

هغه په دروند غږ خبرې کولې او په لهجه کې يې زور ښکاره کاوه، همت ځواب ورکړ:

- ته غواړې څه ووايي؟ اخېر څه خبره ده ستا مطلب څه دی؟
- له هغو کسانو لرې ووسه، که داسې نشي کولای نو خپل مرگ ته دې چمتو شه ... د خدای په امان!

د همت له سترگو خوب وتښتېد، هرڅومره اړخونه يې چې بدل را بدل کړل، بيا هم ترسهاره اندېښنو خوب ته پرېښود.
له ځايه پاڅېد او د هغه سمینار لپاره يې تيارۍ ونيو چې سبا ته په ولايت مقام کې "د بشري حقونو د نړيوالې ورځ" تر عنوان لاندې جوړېده.

ايمان او ميوند ته يې زنگونه وکړل، درې واړو ناشته د ښار په يوه هوټل کې وکړه او له هغه وروسته د ولايت مقام په لوري روان شول.

غونډه پيل وه، درې واړه د ميوند د ناوختي له امله لږ څه ځنډېدلي وو، كله چې تالار ته دننه شول، وياندوي ورته بڼه راغلاست وويل او ددوي درې واړو يې ځانگړي مننه وكړه. دا وخت په افغانستان كې د بشري حقونو د كميسون يو غړي په ستيچ بيانیه وركوله " افغانستان كې د جگړو او تاوتریخوالي له كبله بشري سرغړوني شوي'

د افغانستان د بشري حقونو خپلواک کمیسیون د افغان جگړې له ښکېلو خواوو غوښتنه کوي چې جگړه او وینه توبېدنه بس کړي. او پسي زياته يې کړه، د افغانستان د جگړې د ختمولو ارزانه لاره بين الافغاني خبرې دي، او پکار ده چې موجوده لاسته راوړنې د سولي په خبرو کې قرباني نه شي. بيا يې د سولي په خبرو کې د جگړې د قربانيانو، ښځو او ماشومانو د حقونو په ساتل کېدو ټينگار وکړ.

تر هغه وروسته وياندوي د همدې ولايت د جنډر امره مريم ستيچ ته وغوښته، مريم پخپل ځانگړي انداز سره خپل ويښتان او ټيکري منظم کړل، او د ستيچ خواته لاړه، خپلې خبرې يې د گډونوالو په مننه سره پيل کړې: " افغانستان كې د رواني جگړې او ټكني امنيت له امله د بشري حقونو وضعيت خواشينونكی دی. " مريم په پسته ژبه او خوندور طرز سره وينا كوله:

"تېرو شاوخوا ۱۱ کلونو کې په دې هېواد کې څه باندې ۹۲ زره ولسي افغانان د جگړې قرباني شوي دي." "دې وویل، بشري حقوق او د بنځو حقوق باید د ټولو لپاره وي، د ترهگرۍ پېښو او کورني تاوتریخوالي کې د وژل شوو بنځو قضیې دې وڅېړل شي. او په افغانستان کې د جگړې ښکېلې خواوې باید د جگړې د قربانیانو په ځانگړې توگه د بنځو او ځوانانو غوښتنې واورې. مریم په ډېر یو زبردست انداز سره خپلې خبرې را لندې کړې او په دې ډول سره د تالار له ټولو اړخونو یې په ویاړ لاسونه وپړکېدل.

د غونډې ویاند له مریم مننه وکړه او همت یې د وروستي ویناوال په توگه دریځ ته وباله، همت دریځ ته له پورته کېدو سره سم خپلې خبرې داسې پیل کړې:

" یوازې هغه مهال خپلو گډو موخو ته رسېدای شو چې ټولو انسانانو ته یو شان امکانات ورسېږي. "

تېرو دوو لسیزو کې نړۍ په افغانستان کې د بشري حقونو په تړاو د ناوړه پېښو شاهد وه، چې انکار به ترې منطقي نه وي. پر ملکي موخو ځانمرگي او نور بریدونه د بشري حقونو د نقض یو مصداق دی. تېرو دوو لسیزو کې بې شمېره بمبارونه، ویجاړونکي جگړې، له هغو وسلو کار اخیستل، چې د ډېرې وژنې وړتیا لري، له اړتیا پرته له لویو بمونو گټه اخیستنه د نړیوالو بشردوستانه حقونو ښکاره نقض بلل کېږي.

او دغه راز تېرو شلو کالونو کې په افغانستان کې د بشري حقونو لاسته راوړنو هېوادوالو ته په ځانگړې توگه ښځو او ځوانانو ته په سياسي، علمي، فرهنگي، اقتصادي او ورزشي برخو کې ښه زمینه برابرې کړه؛ دې چارې له نړۍ سره ونښلوه او بيرغ يې د نورو هېوادونو تر څنگ ورپېد.

جنسيتي، قومي او نژادي تبعيض، له ښځو ناوړه گټه اخيستنې او د قوم او نژاد له مخې کسانو ته د سرچينو محدودول په دې دوره کې د بشري حقونو د نقض بېلگې دي. دا بايد له ياده ونه باسو، چې د جگړې پر مهال د بشري حقونو پر ضد ډېرې پېښې د افراطي او جمهوري نظام ضد ډلو له لوري شوې دي.

همت زياته کړه، له بده مرغه افغان دولت تر اوسه پورې هم ندی توانيدلی چې يو جنګي جنايت کار محکمه کړي او له قانون څخه دغه معافيت نور کسان هم دې ته هڅولي چې بشري حقونه تر پښو لاندي کړي.

نو د بشر د حقوقو ورځ دې بشر ته په حق ورکولو ولمانځل شي نه په تشو شعارونو.

د جنډر امره خصوصاً له همت او د هغه له خبرو څخه زياته متاثره سوه، د سمینار تر ختمېدو وړاندې د هغه و خواته ورغله او په غوږ کې يې يو څه ورته وويل، کله چې سمینار پای ته ورسيد مريم له همت سره د کافي څښلو پر مهال يوې خواته په مېز کېناسته او هغه يې زيات تشويق کړو، دا وخت همت او مريم يو بل ته په

روحاني حواله يو بل ته بيخي نږدې شوي ښکاريډل، مريم له همت څخه د اړيکي شمېره وغوښته، همت پرته له دې چې څه ممانعت وکړي خپله شمېره يې مريم ته ورکړه او له يو بل څخه يې رخصت واخيست.

د نن مازديگر مجلس داسې سره پاشلی غونډې و، او ددې وجه هم د همت گوښه والی و، د هغه په ذهن کې يوازې او يوازې د مريم ښکلې څېره تاوېده راتاوېده، دا وخت ميوند هم چای راوړ او په خپل ځانگړي انداز سره يې ايمان ته په اشارې وويل، دا دی بچيش!! د زعفرانو چای مې درته راوړ.

که څه هم د همت د زعفرانو چای ډېر خوښ و خو نن يې داسې خاص ليوالتيا څرگنده نه کړه، په زړه او ذهن کې يې يو نوی احساس په ټوکېدو و، هغه شوخ او مينه ناک د مجلس مالگي همت نن يوې خواته غلې ناست دی او د هيڅ شي سره ليوالتيا نه ښيي، د هغه په ذهن کې د هغې ښکلې پېغلې څېره چې په شونډو يې يوه خوندوره مسکا کرلې وه گرځي هغه له ځانه وتلی او روح د يوې بلې روح سره يوځای په دښتونو مزل کوي.

په همدې ډول زړه نا زړه ټول خپلو کورونو ته رخصت شول، همت هم ددې پرځای چې له ايمان سره په موټر کې لاړ سي، پياده روان سو، خو د ايمان له بيا بيا ټينگار سره مجبوراً په موټر کې کېناست، په لاره کې يې د ايمان هيڅ يوې پوښتنې ته هم مثبت ځواب ورنکړ، همت په تکرار سره هم دا يوه خبره کوله، "پاره

جانانه دا دومره خبره نه ده، نه پوهېږم داسې يوڅه د ستر يا احساس کوم نور داسې خاص څه نشته" کور ته په رسېدو سره يې له ايمان رخصت واخيست او لاړ.

ماخستن هم پرته له څه خوړلو خپلې خونې ته لاړ، که کتاب ور واخلي، بيرته يې کېږدي، که تلويزون چالان کړي هيڅ يوه خپرونه يې نه خوښېږي، ريموټ ږدي، موبایل ور اخلي د مريم نمبر ته په کتو سره د "هو" او "نه" ترمنځ په جگړه اخته دی، زړه يې ورته وايي مريم ته زنگ وکړه او عقل يې ورته وايي، گوره همت جانانه داسې ونکړې، په همدې کش مکش کې د مريم زنگ راځي ...
- سلام! همت یم او تاسو؟

که څه هم دی پوهېږي مريم ده خو بيا هم پدې پوښتنه ټينگار کوي...

- ولې و مو نه پېژندم؟

- نه هيله کوم، که ځان دې رامنځته کړې ډېره به ښه سي.

- مريم

- د جنډر آمره (؟)

- بيخي ژر او په پوره توگه دې وپېژندلم او هو رښتيا مزاحمت نه وکړم له خوبه خو به مې نه يې راويښ کړی؟

د مريم په لهجه کې د مينې او ناز يو په زړه پورې رنگ و ...
نه هيله کوم، څه خدمت مو کولای شم؟

داسې خاص څه نه، يوازې غوښتل مې ږغ دې واورم، ته ډېر ښه يې!

همچنان

ښښه غواړم چې مزاحمت مې وکړ، اوس لپاره ښه وخت داسې کومه خبره نه ده

په هر حال بيا خبرې کوو، خدای دې مل سه او له دې سره يې اړيکه پرې شوه.

همت خپل موبایل داسې ټينګ په زړه پسې ونيو او بيا يې ښکل کړ، هلته مريم هم له يو عجيب احساس سره مخ وه، دا زه څه کوم په ما باندې څه شوي دي؟ زه ولې هغه سړي ته زنگ و هم؟ هغه څوک دی؟ لا خو زه هغه سم پېژنم هم نه؟ داسې څنگه کېدلای سي؟ خپل لپې ټاپ يې راواخيست او د همت نوم يې په فیس بک کې ولټاوه، "همت آرین" د ملګرتيا بلنه يې ورته ولېږله او له دې سره سم يې ميسج هم ورته وکړ "سلام ښاغلی آرین صاحب، مريم يم." ميسج ولېږل سو، خو دا يې تر لېږلو وروسته له يو ډول پښېمانۍ سره مخ شوه او بيا يې د پروفایل په کتو بوخته سوه. د هغه ليکنې، شعرونه، مقالې او انځورونه يې تر نظر تېر کړل.

ياره جانانه دا هرڅه څومره په بي خوندي سره روان دي .
ايمان په پرلپسې توګه ميوند ته زنگونه وهل او ژر، ژر يې خبرې کولې:

ليوه ډېر وحشي ځناور دی، کله چې وړی او خپټه يې تشه سي بيا پر خپلو اولادونو هم خوله ور اړوي؛ دوی که هرڅومره د بنکار پر وخت يوه ډله ووسي، خو تر بنکار کولو وروسته يو د بل سره همغږي نه پاتې کېږي مگر سپی بيا دا عادت نلري، يو وحشي هيڅکله نرم مزاجه نسي کېدلی.

سپی تر هغو پورې له خپل کور او خاوند سره خیانت نه کوي ترڅو يې په وفادارۍ کېني ليوښتوب ته نه وي رسېدلی؛ زموږ يو سپی چې د کورنۍ په نه شتون کېني مو د گاونډ کره تللی اوس له ټولو مرور دی او بيخي مو په شناخت پېښمانه دی، نه پوهېږم چې ولې؟ يوازې هغه وخت لکی ښوروي چې کوم بل پردی څوک راسره وويني، موږ د خپل سپي په پخلاينه کېني په مکمل ډول پاتې راغلي يوو، دا ځکه چې دی غلط سوی او د انسان په څېر سرزوري کوي نو له انسان څخه ددې برعکس تمه(؟) دا هيڅ امکان نلري.

يوچا به دا خبره کوله: سپی په لويه تېره ووله چې تر ډېرو کورنچېري خو زه بيا دا وایم چې سپی وپاله ترڅو پالنه دي وکړي؛ دار له لېوانو پکار دی چې هيڅکله له خپل وحشي عادت څخه نه راگرځي.

همت که څه هم نه پوهېده چې ايمان ولې او د څه لپاره د سپي او لېوه په اړه خبرې کوي خو بيا يې هم هغه ته ښه کلک غوږ نيولی و.

ايمان همداسې لگيا و:

ما د دي نړۍ له ټولو وحشي لېوانو هغو سپو ته پناه راوړه چې د ټولو اهلي حيواناتو ترې کرکه کېده، زه په دې بڼه پوهېږم چې لېوان سپی خپل اولاد بولي خو داسې نه ده، ځکه لېوه خپل بچيان خوري او سپی يې د ځان په څېر پالي؛ څېره د چا باطن ته ورته نسي کيدلی که څه هم سپی او لېوه د يو بل همشکله دي خو سپی د څار او بنسکار لپاره په کورونو کېني پالل کېږي او لېوه بيا برعکس.

همدارنگه سپی په يو کال کېني مکمل سړی سي، خو انسان تر څو کالونو پورې سړی خو څه کوي هسې په نوم انسان هم نسي کېدلی، زه د سپي په نن، سبا او نورو ټولو ورځو باوري يم، که څه هم انسان عقل لري خو تر سپي هوښيار نه دی؛ سپيان ډېر بڼه خلک دي په هر چا کار نلري، هرڅه په ځان منلی او زغملی سي، سپی په ټولو هغو انسانانو ملامت دی کوم چې دی يې په کانو ویشتلې. همت په طنز په انداز ورغبرگه کړه، ياره نو؛

اوس که ته غايې او که نه غايې، سپی څوک ددې لپاره ساتي ترڅو خپل او پردي دواړو ته که شپه وي او که ورځ بايد وغايې، له سپو څخه د انسانيت تمه کيدلی سي، خو له انسانانو څخه د انسانيت تمه څه چې د سپو تمه هم نه سي کېدلی، ځکه سپی ايماندار دی، وفادار دی او دې ته ورته نور ډېر بڼه خوښه لري خو انسان که ايماندار سي، وفادار به نه وي او که وفادار سي ايماندار نه دی، دلته د وفا او ايمان دواړو تر وخت مخکې لا سودا سوي ده.

خو زه هم همدا وایم
د خدای په دا دومره خدایي کي تراوسه پورې پر ما باندي یو ښه
خوړی سپی پیرزو نه سو، نه پوهېږم.
چې زما بخت کومې تورې پېشو څټلی که څه بلا؟!
بیخي بل ور کیسه ده، دلته بیا دا نیمچه او تازي سپي دومره ډېر
دي چې په کومه کوڅه راوگرځي یوه دوه خو به خامخا وويني،
هغه هم ښه شوقي چې خوندور غړوندي يې هم په غاړه وي.
تازي سپی وساته، خبر يې بیا څه دی ها؟
- اوس نو په تازي سپي څه اعتبار پکار دی، هغه که هرڅومره ښه
ښکار کولای سي، بیا هم څښتن ته هغسي وفادار نسي کیدلای لکه
څرنگه چې څږ سپی وي.
ته بیا د قدرت دې اړخ ته وگوره، چې زما بیا په ټوله کښي له څږ
سپي سره جوړه ده، دا په دې چې خپل او بل دواړو ته په یو نظر
گوري او همدارنگه د وچې او لمدې مړۍ فکر ورسره نسته، خپله
دنده په ښه توگه سرته رسوي، همدا د یو ښه سپي خاصیت هم دی
چې شپه او ورځ څک غوړونه ونیسي بیدار وي.
دوی دواړو لا همدا خبرې کولي چې میوند هم راوړسید، ایمان په
داسې غصه ناک انداز هغه ان تردې چې سلام ویلو ته يې هم پرې
ښود، ته چیرته وي او تلیفون دي؟ ته وگوره چې څومره زنگونه
مي درته و هلي دي؟
چیرته وي ها! په خدای ما خو به لیونی کړئ

دا بيخي بي خونده ده، د رڼا او تور تم په دې نامعلوم سفر کې هېڅ نه پوهېږم مخ په ښي او که چپ لور ته وگرځوم؛ په هر حال د سپين او تور ترمنځ فرق ازلي دی.

همت ورغبرگه کړه " زموږ خدای ماته هم عقلي وزر راکړي، زه دا حق لرم چې د خپلو وزرو په واسطه څومره چې کولای سم هوا وکړم، والوخم، چيرته چې مې زړه او روح خوشاله وي وگرځم؛ دا مهمه نه ده چې په باغ کېنې دي اړومرو رڼي اوبه بهېږي، بې له هغو هم کيدای سي يو باغ ډېر څه (ارامتيا، ښايست او ...) ولري که څه هم په خړو به اوبه کېږي."

سمه ده تاسو چې هرڅه کوئ، هرڅومره چې زما زغم اندازه کوئ درته اجازت ده خو زه بس دومره وایم چې دا زموږ او تاسو جنګ د يو ککړ ذهن له سرچینې دی، انسان يو دی د ښه او بد توپیر سته دا سمه ده، مګر په حقیقت کېنې ټول کاینات انسان ته په يوه سترګه ګوري.

ما د يوې ناروا لارې لمن نيولې ده، او زه په دې ښه پوهېږم چې روا لار موجوده وي په ناروا باندې تګ ستره ګمراهي ده، نو له دې څخه دا معلومه سوه چې موږ (زه) په همدې نړۍ کېنې ترټولو ګمراه مخلوق یم.

او د همدې خبرو سره سم ايمان له کوتې ووت، بېرته يې دروازه راخلاصه کړه او همت ته يې وويل، که کولای شئ نو په همدې اړه فکر وکړئ .

- یاره بیخي بل وړ دی، ټوله ورځ د خپل سپي په اړه خبرې کوي،
ښه نو ته ووايه ستا شپه څنگه وه؟ "همت وویل"
- ښه وه، ایمان چیرته لاړ؟

- زه هم نه پوهېږم خو حالت یې ښه نه و، بیرته به راسي، هله نو
میوند جانه ته خو لږ د زعفرانو چای آماده کړه یاره بیخي گنګس
یم.

په همدې وخت کې همت ته د مریم زنگ راغی او هغه یې نږدې
پارک ته وباله، پرته له دې چې میوند په اصلي موضوع پوه کړي
له ځایه پاڅېد او وې ویل "زه یو اړین کار لرم، ترڅو چې ته چای
آماده کوي بیرته راځم" او له همدې خبرې سره ووت.

میوند د کابل چاپ ورځپاڼه ورپورته کړه؛ لیکلي و، 'داسې سوله
نه غواړو چې د امنیتي ځواکونو د برخلیک ضمانت نه کوي'
افغان ولسمشر د افغانستان د پخواني پاچا محمد داود خان د واکمنۍ
پر مهال تېروتنې ته په اشاره وویل، "هغه مهال چې د سیمې په
سیاست حکومت خبر نه و او د همدې بې خبرۍ په نتیجه کې د ثور
د ۷ فاجعه رامنځ ته شوه، دا تېروتنه باید بیا تکرار نه شي.

په دا منځ کې قریب دوه ساعته ووتل خو همت رانغی، د زعفرانو
چای په ترموز کې سوړ سو، میوند د همت نمبرو ته چې هرڅومره
زنگونه وکړل ځواب یې نه ورکاوه په همدې وخت کې د دروازې
زنگ ووهل سو، "لکه چې راغی" میوند دروازه بیرته کړه او په
زغرده یې وویل "احمقه دا تلفون ولې نه ځوابوي؟" د ایمان په

ليدو لږ څه خجالت هم سو، خو ژر يې خپله خبره بشپړه کړه " ما فکر وکړ همت دی، هغه احمق دا دوه ساعته کېږي چې وتلی او تلفون هم نه ځوابوي "

- راځه پرېږده يې را به شي، هغه نو بيا کله داسې ښه کار کړی. ميوڼد د زعفرانو له چايو پيالو وړيکه کړه "دا مې هم د هغه احمق په فرمايش چمتو کړ "

ايمان له لږ څه سوچ وروسته خپلې خبرې داسې پيل کړې:
- يو عجيب خو خوندور سر درد راته پيدا سوی دی، له هرې څړيکې يې خوند اخلم، دا چې د کوم ليوڼتوب پايله ده (؟) څنگه او څه وخت مې سر په ديوال وهلی خبر نه يم(؟) دومره ضرور پوهېږم چې لږ څه پارسوب يې کړی؛ نو پدې کې د خوند خبره څه ده؟ "ميونډ وويل"

په دې کښې د خوند خبره داده چې دا څو شپې په ښي اړخ پرېوتلی نه سم، اوس بايد په چپ اړخ ویده سم، د چپ اړخ د خوب فايده داده چې مخامخ کړکې ده او تر ډېره پورې د هغې تورې تياري ننداره کولای سم، هميشه داسې وي چې شپه په وينه د سهار غېږي ته وړم؛ زه او زما خدر سپی دواړه اوس د رڼو سترگو په خوب اموخته سوي يوو، دی تمامه شپه په اټکل غاڼي او زه يې له دې غپا غپ څخه خوند اخلم، که کله کرار سي زه يې بيا وشکارم، ځکه سپی بايد و غاڼي، په کراره پرېوتو ښه نه ښکاري.

- یاره یو خو ستا دا د خډر سپي موضوع بیخي تکراري سوه، ته کومه بله غوره موضوع هم لرې او کنه؟ "د میوند په لهجه کې شرارت و"

څه ووايم او څه نه ووايم، رڼا او تور تم دواړو خپل اصلي حالت له لاسه ورکړی دی، اوس په دې پوهېدل ډېر سخت دي چې د ورځې او شپې تر منځ حقيقي توپیر درک کړل شي...
- سخت فلسفيانه لغاتونه استعمالوي

د لغاتونو، معنا پخپله په معنا پسې ستړي ده او په دې نه پوهېږي چې د ځان را پیدا کولو لپاره څه وکړي؟
خصوصاً "زه" د یو داسې لغات په معنا کولو پسې ورک يم چې په حقیقت کې "هیڅ" معنا نه لري .

- د قدرت تر ټولو ستره غلطې هم دا کېدلی شي چې د لغات او معنا ترمنځ یې روڼ توپیر څرگند نه کړو.
ایمان زیاته کړه، د تور او سپین کیسه هم په همدې ډول مخته وړل شوې ده

پوه نه شوم؟
اوس به څوک دا هم نه وایي چې زه نه پوهېږم ځکه موږ په دې بڼه پوهېږو څوک چې وایي نه پوهېږم هغه تر بل هر هغه چا بڼه پوهېږي .

- ته سپین یې او که تور؟ زه لا تر اوسه ددې سوال ځواب نشم درکولای، خو دومره به ضرور ووايم چې هر رنگ د کوم بل رنگ

په مرسته منځ ته راغلی، همدارنگه تور د سپین او سپین د تور په مرسته هغه که هر ډول وي درنگ له سرچینې څخه اخیستل شوی، اوس په رنگونو کې د ښه او بد توپیر په کومه مانا کېږي، په دې بې هم نه پوهېږم .

- حقیقت دا دی چې کوم څه مو په زړه او سترگو ښه راسي ښه دي او بد بې برعکس د هغه، دا چې زړه او سترګې څه ډول فیصله کوي دا بېله مسئله ده خو د عقل ساری په ټول انساني او طبعي جوړښت کې نه موندل کېږي ، دلته نو د خدایي قدرت هم بریتونه غور وېوله. "میوند په خپل طنزیه انداز سره خیره تکمیل کړه ."

- سپین که تور راپېژندل شوی وای نو اوس به مو تور ته سپین او سپین ته تور ویلای، دا یواځې د رنگونو تفاوت نه دی چې مونږ یې گډوډ کړي یو، بلکې دا زمونږ د خامو فکرونو زېږنده ده چې سپین مو په توره او تور مو په سپینه ځغلي. میوند پوښتنه وکړه:

زما په دې هیڅ سر نه خلاصېږي چې سم او ناسم پخپل منځ کې کوم توپیر لري او که نه ؟

خو همدا مشکل دی که چیرې سم او ناسم پخپله ټاکلي لاره تللي وای هرڅه ثابت پاتې کېدل، زمونږ تر ټولو لویه ستونزه هم دا کېدلی شي چې ځان ته لاره ټاکل راته ستونزمن ښکاري خو دې ته نه گورو چې د بل چا په پلونو تگ خطرناک هم کېدلی شي.

لوڅ خلک تل په دې فکر کې وي چې د نورو لپاره جامې پيدا کړي او هغوی په دې وپوهوي ترڅو کوم ډول جامې يې په رښتيا سره هم پټ ساتلی شي.

دا ټولنيز اصول او قواعد دي چې موږ له فرهنگي دود سره سم ووسو، خو دلته سوال دا پيدا کېږي، يو فرهنگ چې بايد له هغه سره سمه رويه وشي کومې ځانگړنې ولري، عموماً فرهنگ له وخت تېرېدو سره سم ورو، ورو تغير او وده کوي، ويښ خلک يې له تغير او تبديل سره سم په سمه حرکت کوي او ویده خلک ترپخوانيو کړنو کرښې تاووي او بدلون يې د ځان په شر گڼي.

همدارنگه هر مذهب په سيمبولیک ډول تقريباً له ټولو هغه ځانگړنو تکميل شوی چې د انسان په گټه تمامېږي او د وخت له تېرېدو سره يې استفاده کولای شي، انسان پرمختگ کوونکی دی او هره ورځ د يو نوي څه په اړه فکر کوي. "ايمان په تفصيل سره خبرې وکړي"

همت او مريم تر ماښام قضا پورې د يو بل سره په مجلس کولو کې ورک وو او په نامعلومو دښتو او سرابونو يې مزلونه کول، مريم دا غوره وبلله چې همت هم نن شپه له دې سره د هغوی کور ته ولاړ شي.

ځکه مريم دا ډېر وخت په کور کې تنها اوسېده، کورنۍ يې هندوستان ته په ژمنۍ رخصتي تللي وه، يوازې دا د خپلې دندې په خاطر پاتې وه، همت هم ډېر ژر ورسره ومنله او ميوند ته يې

تلیفون وکړو چې زه په خپل کور کې يم او په ماپسې اندېښنه مه کوئ.

او له همدې سره يې کور ته هم زنگ وکړو چې زه نن شپه د ميوڼد دوی سره يم.

همت او مريم دواړه کرار، کرار په پياده رو باندې روان شول، د خوراک، څښاک څه ضروري سامان اخيستلو وروسته مريم ټيکسي ته لاس ورکړ خو همت دا غوره وبلله چې په پښو لار سي، د مريم کور يو څه لرې و نو په همدې خاطر يې ټينگار وکړ او په ټيکسي کې کښاستل، په لاره کې که څه هم دوی هيڅ نه سره وويل خو د يو بل له شتون يې خورا ډېر خوند اخيست. کور ته له رسېدو سره سم يې همت کوټې ته بدرگه کړ او دا پخپله د پخلنځي خواته لاړه .

همت د کوټې ځانگړې نظم او ډيکوريشن ته په کتو کې غرق تللی و، او هر يو شی يې يو، يو تر نظر تېراوه، په تېره بيا په ديوال راځوړند د يوې ماشومې هغه تصوير ته چې د شارشمو په کښت کې ولاړه وه د همت پام يې ځان ته کړ، په همدې وخت کې مريم هم کوټې ته راغله او يو څه خواړه يې هم له ځان سره راوړل. - ښه نو دا هرڅه دومره ژر ولې؟

- اصلاً زه خپله ډېره زياته وړې سوې ومه، نو ځکه مې دا ښه وبلله چې لومړی بايد يوڅه وخورو.

هغې د پسه غوښه او وريجي تيارې کړې وې
همت په خوړو کې د مريم د لاسونو خوند له ځان سره ونيو او
ترپايه يې هرڅه ډېر په خوند سره وخورل " زه وایم که نور هم
وای ما به خوړلي وای که څه هم تردې وړاندې مې هيڅ د لوړې
احساس نه کاوه خو د غوښې او وريجو دا جلا خوند " ميوڼد داسې
ژر ژر خپلې خبرې وکړې او لاسونه يې پاک کړل.
- پام مې نه و، په وريجو کې نمک يو څه زيات سوی او غوښه
څنگه وه؟

- نه، نه هرڅه بيخي سم و، زما خو يې مالگي ته هيڅ پام نه دی
شوی دا چې ته وايي نو کېدای شي.
مريم د خوراک لويښي پخلنځي ته يوړل او له بېرته راتلو سره سم
يې وويل، همت جانې چای به بيا لږ څه ناوخته وکړو.
همت د هغې نجلۍ عکس ته چې د شارشمو په کښت کې ولاړه وه
په اشارې وويل:
- دا!!

پرته له دې چې نور څه ووايي، مريم يې په خبرو کې ور ولوېده
"هيله کوم همت جانې د همدې په اړه مه پوښته."

په دې وروستيو کښې ډېر يو خوندور څه ته اړتيا ليدله کېږي، اوس
خبره داده چې "خوندور" بيخي نسته او تر دې ټولو خوړو نن سبا

ترخه ښه دي، لږ تر لږه د خولې خوند سمولای سي، د خاورو خوراک مو په برخه دی نه يې ښه خوند سته، نه يې بد ...
څوک دي دا خبر د چا تر غور ورتېره کړي چې د زماني خداى په بندگي نيولي يوو، خو زندگي رابښلې نه سي.
ايمان له خپل ډک زړه دا خبرې په داسې حال کې راويستي چې کين لاس يې په چارې سره غوڅ کړى و.
ميوند چې له غصې تک سور اوښتى و، ايمان ته يې په تونده لهجه خبرې کولې "ايا دا سم کار دی؟"
زه نه پوهېږم چې ته څه کول غواړې او ولې داسې ليوښتوب کوي
اخبر دا څه دي ايمانه؟

— زه مې له خپلو ليوښتوبونو خوند اخلم، ما پخپل حال پرېږده!
ميوند مخامخ څوکى سمه کړه او په ډېر ټينگار سره د "هيڅ" په لفظ زور راوړ، او وې ويل: دا هيڅ مانا نلري ...
ايمان ځواب ورکړ:

هو همدا دا د هيڅ کيسه يو څه شننه غواړي او زه دومره ښه شنونکى نسّم کېدلى چې د "هيڅ" په معنا دې پوه سم او بيا د دومره ستر کایناتي قدرت په شتون کې د هيڅ په اړه پلټنه هم هيڅ ده، موږ ټول د بشر يو ژوندی تاريخ بيانوو او دا روان حالت د بشر په يو بشپړ عقل کې لويه بي عقلي بيانوي، دلته نو د بشر ټول هغه څه چې دده په عاقلتوب دلالت کوي د هيڅ سره پرتله کېدلى سي.

میوند ورغبرگه کړه ایمانه اخبر څه شوي دي ته خو ووايه هيله کوم؟

- د یو لوی قدرت او لوی رحمت تر منځ چې کومه تېروتنه موجوده ده، او ددې تېروتنې د حل او له منځه وړلو لپاره تر ننه پورې چا هم لږ زړه هڅه نه ده کړې او که چا کړې هم وي د مذهبي تعصب بنسټکار به گرځېدلی وي. زه د یو شي په اړه ډېر فکر کوم او هغه په انسانیت کې د وحشت فلسفه ده، حال دا چې په انساني کرامت کې "هنر" هم شتون لري.

میوند په داسې حال کې چې لاسونه یې په دسمال سره وچول، او د باندې تلو ته یې ځان اماده کاوه، وې ویل، هله نو ایمانه راځه چې څو زه بیخي ستړی شوم، نن په هیڅ هم نه پوهېږم، هله نو راځه چې څو ... او د تورې شپې په ارامه فضا کې ایمان او میوند دواړه کرار کرار د بڼار په واټونو کې روان شول.

مریم په ژور فکر کې د خپل ماضي په اړه تللي ناسته وه او په خیال کې یې پخوانۍ دردونکې کیسې تلې راتلې، په تېره بیا هغه وحشتناکه پېښه، په کومه کې چې د هغې خاوند او لور یې دواړه وژل شوي وو، دا ډېره یوه دردونکې پېښه وه چې اوس یې هم د مریم په سترگو کې اوښکې راوستې، همت چې لا هم د مریم له ماضي خبر نه و، په لیدو یې حیران شو او په مریم یې غږ کړل:

— مريم جاني، څه خبره ده، هيله كوم داسي څه خبره ده چې ته يې په اړه فكر كوي او ژاړي؟!

— داسي كومه خبره نشته، بس هسي لږ...!
او پسي زياته يې كړه، كه خوبنه دې وي يوه شېبه به د باندې ووځو.
همت "سمه ده" په اشاري سره تمثيل كړه.
روښانه سپورمۍ د كابل ښار ته لا ډېره زياته ښكلا وربښلې وه
او دا ښكلا د نندارې وړ وه.

يوه شېبه دواړه غلي او كرار كرار روان وو، مريم د خپلې زړه تنگي زور نور برداشت نه شو كړاى او په خبرو يې پيل وكړ:
— په فكري عياشي كې ډوب خلك تل په ماضي وياري، مگر زه د پرون له عقل او منطق دواړو سره ځكه خلاف يم چې پرون، پرون و او نن، نن دى.

مگر ته څه وايي! زه هيڅ پوه نه شوم، همت پوښتنه وكړه؟
— زما مطلب دى؛ اوس هم كه څوك د ماخستن په اړه پوښتنه راځخه وكړي چې ته چيرته وي زه يې له ياده باسم او هسي يې ترځان تېروم، دا ټول هغه څه دي چې زموږ او ستاسو ترمنځ په ورځنيو اړيكو كې پېښېږي.

— هو په خداى، ته رښتيا وايي؛ دا سمه ده چې د ماضي (پرون) ځينې شېبې په يادولو ارزي مگر دومره هم نه چې د حال (نن) څخه ورباندې بې برخي سو، دا خبره مې له يوې ډمې اورېدلې وه

ویل یې ژوند پرونی ماخستن نه و، ژوند همدا نن سهار دی چې وزرې مې آزادي دي او کولای شم والوخم.

مریم په داسې حال کې چې سترګې یې له اوبښکو ډکې وې وویل؛
حوا مې لور وه!

دوی دواړه یو بل ته ډېر گران وو، بلکل همداسې د خپل دې گرانښت قرباني هم شول، ریان یو ډېر ښه هلک و، په هغه زه ډېره گرانه وم، بیخي ډېره، په ما هم گران و، د پوهنتون په دوره کې مو له یو بل سره وپېژندل او بیا کیسه مینې ته ورسیده، هغه راباندې مین و او یوه ورځ یې هوټل ته وللم، د مینې اظهار یې وکړ، کیسه واده ته ورسېده، مور واده وکړ ... او له دې سره غلې سوه.

همت د پوهېدو هڅه وکړه خو څه یې ویلای نه شول.

مریم په داسې حال کې چې خپلې اوبښکې یې پاکولې زیاته کړه؛
یوه ورځ سهار وختي دفتر ته روان و، چې حوا یې غیر کې واخیسته او هغې وغوښتل چې دفتر ته ورسره ځي، ریان هم ومنله، ټول نیم ساعت لا نه و وتلی چې ماته د ریان له نمبره زنگ راغی، کوم بل چا خبرې کولې، ریان ټکر کړی و، ریان په روغتون کې و او کله چې د روغتون پټه مې واخیسته، شېبه وروسته د ریان او حوا جسدونو ته ولاړه وم، ریان او حوا دواړه

د مریم له لاسه موبایل ولوید، ځان یې نور له کنترول وتلی و،
بلاخره مریم په ځمکه ولوېدله چې همت یې لاس ونيو او په غیر کې یې واخیسته.

همت چيغې وهلې، مريم! مريم! مريم!
موټر ته يې لاس ورکړ، نه درېده، ټيکسي هم نه، همت مجبوره شو؛ هڅه يې وکړه چې مريم راسمه شي خو ... روغتون ته له رسېدو سره سم، کله چې تر سرک بلې خواته اوښت، يو موټر چې ډېر په بېره د دوی خواته رانږدې کېده، د همت له ډېر کوشش سره سره بيا هم له ورسره ولگيد، دواړه يې هوبڼه شول، په بيړنۍ خونه کې تر څو ساعته عمليات وروسته، مريم را په هوبڼ شوه، خو همت خپل ژوند له لاسه ورکړ.

د همت تر مړينې وروسته حالات ټول برعکس شول، ايمان او ميوند نور د پخوا په څېر نه وو، موسيقي يې نه اورېده، تلويزون يې نه شو ليدلی، ټوليزي رسنۍ ټولې د همت د ښکلې او زړه وړونکې ځوانۍ له عکسونو ډکې وې، فيس بک، ټويټر، انسټاگرام او ...

د مريم صحت ورو، ورو په ښه کېدو و، خو لا هم په روغتون کې تر درملنه لاندې وه، نن چې ايمان د مريم ليدو ته ورغلی و، هرڅه بېخي بل وړ ورته ښکاره شول، کله چې يې وليدل مريم په خپل بستر نه وه.

ايمان په بېره د نوکري وال اطاق ته ورغی او د مريم پوښتنه يې وکړه، ډاکټران، نرس او د روغتون ټول کارکوونکي حيران پاتې شول، مريم په رښتيا سره هم په اطاق کې نه وه، هغه له خپله ځايه

وتلې وه، د روغتون انتظامي پوليسو ته خبر ورکړ او هم خپله د مريم په لټه کې شول. د ايمان په زړه کې يو څه ور تېر شول، موټر ته وخوت او په منډه له روغتون څخه د هديرې په لور وخوځيد.

مريم د همت په قبر ناسته وه او چيغې يې وهلې : زه دې چاته پرېښودم، زه نه پوهېږم دا هرڅه څنگه وشول، زه به مې هيڅکله خپل ځان و نه ښم، ددې هرڅه ذمه واړه زه يم! هو! هو! زه يم، دا هرڅه ما وکړل ...

دا وخت يې ايمان په اوږه لاس ورکړ، که گوري د مريم په سپين مخ اوښکې را روانې وې، نور يې ټول طاقت اوبه، اوبه شو او مريم يې په غېږ کې ونيوه، کله چې يې د هغې سوي چيغې تر زړه ووتې په سترگو کې يې اوښکې راغلې خو ددې لپاره چې مريم ته تسلي ورکړي، اوښکې يې پټې تر ستوني تېرې کړي او مريم ته يې وويل:

— مريم!

دا هرڅه د څه لپاره؟

اوس خو همت په چيغو سره بيرته راگرځېدلی نشي، هيله کوم نور بس کړه، هغه ستا دعا ته ضرورت لري، بس کړه هله نو راځه چې څو، ته لا اوس هم بشپړه بڼه سوي نه يې ...

مریم په تلو تلو کې د همت قبر ته څو واړه مخ وړ واړوه، کله چې په موټر کې کېناسته په خبرو یې پیل وکړ:

زه دبځته یم، په رښتیا هم دبځته یم، لومړی ریان، حوا او اوس بیا همت، همت زما دبځتې وواژه، که چیرې د هغه پېژندگلوي زما سره نه وای شوې، داسې به نه کېدل، داسې به نه کېدل...

او په لنډه توګه یې ټوله کیسه د ایمان مخې ته کېښوده.

ددې پرځای چې روغتون ته لاړ شي ایمان د خپل کور مخې ته ودرید او روغتون ته یې د مریم د پیدا کېدو خبر ورکړ، وروسته یې هغه له ځان سره کور ته راوسته، ځای یې ورته سم کړ.

مریم؛ زما په نظر ستا لپاره به دا غوره وي چې ته اوس ارام وکړې او که څه ته دې اړتیا وه راته ویلې شي، دا ستا خپل کور دی، نور به ته هیڅ چیرته نه ځي، تر څو چې ښه شوې نه یې.

ایمان په کابل کې خپل یو ځانګړی د کرایې کور درلود چې اکثر وخت به یې د خپلو ټولنیزو فعالیتونو لپاره ددفتر کار ترې اخیست.

ایمان چې د ټولنیزو او سیاسي فعالیتونو سره سره یې له یوې تعلیمي موسسې سره د مرستیال په توګه کار کاوه، له همدې ځای څخه ووت او دفتر ته لاړ، دفتر ته له رسیدو سم یې په میوند سترګې ولګیدې، میوند مخکې له مخکې د ایمان راتلو ته سترګې په لاره و، له سترې مشې وروسته دواړه کېناستل او خبرې یې پیل کړې، څه باید وشي او څه نه؟! ایمان وویل.

د دفتر خدمتگاري ددوی دواړو مخي ته چای کپینود او فضا يي د خپلي غېږ په عطرو سره خوشبینه کړه ...
میوند ځواب ورکړ:

— موږ چې دلته د ژوند او مرگ ترمنځ د یو عظیم دوزخ تجربه کوو، هره ورځ مو لار په همدې پل صراط وي، د گناه او ثواب په غلط فهمی کې راگیر مخلوق هغه فیصلي چې یوازې او یوازې په خدای پورې اړه لري دوی يي پخپله کوي، دا هرڅه د یوې لویې خطا په بنیاد ترسره کېږي، او دا به هغه وخت ثابته شي چې له همدې گنې، گونې لږ څنګ ته شو .
ایمان ورغبرگه کړه:

— ډېر کم وخت انسان په دې پوهېدلی شي چې همدا اوس په کومه شېبه کې ولاړ دی او ژوندکوي ځکه انسان عموماً یا خو مخکې سوچ کوي یا وړاندې حال دا چې د همغې شېبې او وخت په اړه فکر کول ضروري دي په کومه هغه کې چې ژوند کوي.
میوند چې د خپل درد د اظهار او د همت اړین تر مړینې وروسته له یو ډول ذهني کشمکش سره لاس او گریوان و، نه پوهېده چې څه ووايي او څه نه، زیاته يي کړه:

— دا بیخي بل وړ ده چې زه د "بیخي بل وړ کیسو" په اړه غږېږم، پکار خو داسې وه چې ما هم په هغو مسائلو فکر کړی وای په کومو هغو چې نور خلک فکر کوي، مگر نه داسې نه ده ځکه چې

دلته هرڅه د داسې يو ډول بيخي بل وړ حالت درلودونکي دي کوم چې تر شا يې يو خوندور حقيقت پټ ساتل کېږي.

د دوی ترمنځ لا مباحثه روانه وه چې ددفتري خدمتگاري ايمان ته موبایل راوړ "مریم" ستاسو سره خبرې کول غواړي!
ايمان موبایل غوړ ته ونيو، سلام! ايمان یم تاسو څوک؟

– مریم خبرې کوم، ددې لپاره چې ستا نمبر راسره نه و، ددفتري نمبر مې له انټرنېټ څخه پیدا کړ او درته مې زنگ وکړ، هيله کوم ځان بيخي يوازې احساسوم، که کېدای شي غرمۍ به يوځای وخوړو.

ايمان ځواب ورکړ، هڅه کوم او ته دې پرځان پام کوه!
له همدې ويلو سره يې اړيکه پرې کړه او موبایل يې خدمتگاري ته ورکړ.

ميوند ته يې مخ وړ وړاوه او ورته يې وويل "مریم بيخي زياته ځورېدلې ښکاري، ريان او حوا په اړه يې يادونه وکړه، هغوی هم تردې وړاندې په يوه ترافیکي پېښه کې وژل شوي او نن بيا همت ..."

ميوند ځواب ورکړ "ريان؟! "

زه خو پوه نه شوم تاسو د کوم ريان او حوا يادونه وکړه؟

– پرېږده يې، خو د ايمان له بيخي ډېر ټينگار سره يې په لنډ ډول د ريان او حوا کيسه ورته تېره کړه.

او له ترخو او ستړيو ساگانو سره دواړه ولاړ سول او له يو بل نه يې رخصت واخيست.

ايمان ددفتر کارکوونکو ته تر اړينو هداياتو وروسته کور ته روان شو، په لاره کې د خوراک لپاره يوڅه واخيستل، کله چې کور ته ورسيد، که گوري مريم په څوکۍ ناسته ده او له لاس نه يې وينې بهيدلي دي.

چيغه يې کړه، آخ دا!!

مريم دا څه دي، هيله کوم يوڅه ووايه، ژر يې ايمرجنسي بکس راواخيست او د مريم لاس يې ورته پلستر کړ، "دا هرڅه څنگه وشول؟"

مريم ځواب ورکړ "خوند راکوي، ما پرېږده چې ځان ته په عذاب ورکولو سره له خپل قسمت نه غچ واخلم"

ايمان ته د خپل غوڅ کرل شوي لاس کيسه ورياده شوه او پسې زياته يې:

- بس که مريم دا هرڅه نور بې مانا دي، ته دي دې حالت ته وگوره، تا له خپل ځان سره څومره وحشت کړی؟

مريم ځواب ورکړ: ما پرېږده او زما قسمت او همدا بهتره ده، زه فکر کوم، وحشت يوه ډول محبت دی او دا کېدای سي د هغو وحشيانو عادت گرځېدلی وي چې په دا رنگه مينه کې ښکېل وي.

ايمان په قهر سره د مريم لاس تاو کړ او ورغبرگه يې کړه "گوره مريم ددې خبرې در په ياد کول اړين بولم، هغه کسان چې وحشت

يې مېنه ده خپل عادت هيڅکله پرېښودلی نشي او له دا ډول کړنو خوند اخلي، څوک چې له کوم عادت څخه په خوند اخيستلو اموخته شي، تداوي يې کلونه، کلونه وخت نيسي، لکه څرنګه چې د يو ليوه اهلي کېدل بيخي سخت دي همدارنګه د يو وحشي انسان اهلي کول هم سخت کار دی.

وکړم ته ووايه زه څه وکړم؟، همت ولي لاړو زه يې ولي پرېښودم، زما ارمانونه يې له خاورو سره خاورې کړل ...
او بيا يې په زوره چيغه کړه "خدايه زه به تا هيڅکله ونه ښم، تا له ما نه هرڅه واخيستل..."

د نن سهار پيل د ميوند او ايمان په مجلس پيل شو، کله چې ايمان له خوب راپاڅېده، ميوند لا وختي د ايمان په کور کې ناست و، دا د ايمان لپاره حيرانونکي نه وه، ځکه هغه پخوا هم داسې بې وخته او سهار وختي د هغه ليدو ته راته ...

ايمان چې د چای په گيلاس کې بوره اچوله، تلویزون ته په کتو سره حيران پاتې شو، او بوره يې په ځمکه تويه کړه، په تلویزون کې خبر و:

"د پښتون ژغورنې غورځنگ مخکښ غړی ارمان لونی ووژل شو"

او له همدې سره د ايمان له خولي يوه سوي چيغه ووته "آخ خدايه دا څه اورم، ارمان څنګه وژل کېدلای سي" د ايمان زړه ته هيڅ دا خبره د منلو وړ نه وه، د تلویزون کانال يې بدل کړ "ارمان لونی

د پاکستانی پولیسو له لوری د تشدد په پالنه کې شهید کړای شو " له ځایه پاڅید، په وینتو کې گوتې بندې کړې، "آخ خدایه آخ خدایه ..."

د تلویزون په پرده د پروفیسور محمد ابراهیم عکس و، خبریال د هغه د وژل کېدو راپور وړاندې کاوه " د پښتون ژغورنې غورځنگ د مرکزي کمېټې غړی ارمان لونی نن د پاکستانی پولیسو له خوا وژل شوی دی. بلوچستان کې د پښتون ژغورنې غورځنگ فعالان وايي، د غورځنگ د مرکزي کمېټې یو غړی ارمان لونی نن شنبه ماښام په لورالایي سیمه کې له پولیسو سره په آخ وډب کې وژل شوی دی. د غورځنگ یوه فعال محب شیراز رسنیو ته وویل، پولیسو د دوی مخکې پر ارمان لونی تشدد وکړ او هغه یې وواژه.

او له دې سره بریښنا ښکته شوه، میوند خاموش ناست و، کله چې یې ولیدل د ایمان حالت ډېر خراب دی، هغه یې ترلاس ونيو او همداسې یې له خونې څخه رابهر کړ، مریم هم د ایمان د حالت په لیدو سره حیرانه شوه دا لومړی ځل و چې هغه د یو چا په وژل کېدو سره داسې حالت ته ورسید.

له دې سره، سره چې د ایمان حالت بیخي خراب شوی و، کله چې د میوند سترگې د مریم په سترگو کې څښې شوې، له ځانه ووت، روح یې د مریم له روح سره یوځای په ځان کې تاو راتلوه کړه او هوا ته والوت...

د هغې طلايي وينستان، دنگ قامت او ښکلي سترگې ...ميوند لا همداسي مريم ته په کتو و، چې پښه يې له څوکۍ سره ولگيده او پرځمکه ولوېد.

ايمان په بېره، هغه تر لاس ونيو او پوښتنه يې وکړه " څه در وشول، هيله ده چې ښه به يې؟ "

ميوند ځواب ورکړ " هغه، هغه زما ذهن بېخي گډوډ شو، نو پام مې نه و، هو زه ... هو زه ښه يم "

له ايمان سره يوځای مريم هم هغه ته لاس ورکړ او راپورته يې کړ، درې واړه سرای ته ووتل، مريم دواړو ته څوکۍ سمه کړه او خپله پرته له څه ويلو د باندې ووته.

که څه هم مريم به هره ورځ خپل کور ته د تگ ويل خو ايمان ورته همدا يوه خبر تکراروله چې تر څو دې صحت په بشپړه توگه ښه سوې نه وي همدلته به يې او همدلته اوسه.

ميوند تر شېبه ناستې وروسته، زړه تنگی شو او تر رخصت اخيستو وروسته لاړ...

ايمان تنهائي ته پاتې شو، ددې لپاره چې پام يې غلط شي د انټرنېټ نړۍ ته يې سترگې وربنکاره کړې، ټولنيزي رسنۍ ټولې د شهيد ارمان په عکسونو ډکې وې، هرچا د ارمان په وېر ژړا کوله:

"د پښتون ژغورنې غورځنگ مشر منظور پښتین په فيسبوک کې دغه پېښه غندلې او وايي، همدا اوس په لورالايي کې د پېښې په اړه احتجاج روان دی."

کوم بل چا د ارمان جنازې ته د هغه د خور وړانګې عکس خپور کړی ورسره لیکي يې دي " ارمان د هغه ارمان قرباني شو، چي ويل به يې په لر او بر پښتنو دې د پنجاب روان ظلم ودرول شي." ايمان خو ځله د څه لیکلو هڅه وکړه خو بېرته يې پاکه کړه، هيڅ يې نه شوای کولای يو څه وليکي، بيخي زيات درېدلی او ناکراره ناست و، ملګرو ته يې زنگونه ووهل او د سبا لپاره يې د ارمان لوني په حق

کي د لاريون تياری ونيو.

ايمان سهار وختي لا مطبوعي ته رسېدلی و او "د لوی افغانستان شهيد ارمان شهيد" په عنوان يې بيرونه او شعارونه چمتو کول، د ملګرو له راغونډېدو سره سم د ارمان لوني د فاتحي مراسم، غايبانه جنازه او په ياد يې شمعي بل کړل شوي، وروسته د ښار په عمومي څلور لاري د ارمان لوني د شهادت په پار سلگونه خلک را ټول شوي وو او د ارمان د قاتلانو او د هغه د حق غوښتني تر څنګ يې په مقبوضه پښتونخوا کې د ورکو شويو او شهيد کړل شويو خپلوانو غوښتنه کوله.

دا وخت ميوند مايک ته لاس کړ او په لاود سپيکر کې يې په زورور انداز سره وويل " د پنجاب د زبېښاک د دوام او پر نورو قومونو يې د خېټې اچولو د لړۍ د پراختيا په موخه پنجابي ملېشو د هر هغې کورنۍ کسان او مخکښ غړی وژلی او يا يې ژوندي

ورک کړي، چې له پنجابه يې د خپلو حقونو او ازادۍ تر لاسه کولو لپاره غږ پورته کړی دی."

لاريونوالو په زوره زوره "د لوی افغانستان شهيد ارمان شهيد، ارمان شهيد" شعار بدرگه کاوه؛ ميوند، ايمان ته مايک ورکړ، هغه په داسې حال کې چې له زړه يې وينې څڅېدلې وويل "پاکستاني رياست بايد د دغه غورځنگ د فعال غړي ارمان لوني قاتل پيدا کړي او دا قضيه يې له څېړلو همداسې پرې نه ږدي، که څه هم دا د پاکستان رياست کړنه ده بيا هم غږ کوو چې د ارمان قاتلين پيدا کړل شي، ارمان لونی چې اصلي نوم يې محمد ابراهيم و، د سنځاوی اوسېدونکی او په پښتون ژغورنې غورځنگ کې دومره زيات فعال و، چې نه يوازې د ننگ ميدان ته پخپله راوتی و، بلکې خپله خور وړانگه لونی يې هم له ځان سره د ننگ ميدان ته راوستې وه."

ايمان نور څه هم غوښتل چې ووايي خو په همدې وخت کې يې موبایل ته زنگ راغی، د لاوې سپيکر مايک يې کوم بل ځوان ته ونيو او خپله يې زنگ ته ځواب ورکړ:

— سلام!

— هيله کوم دا هرڅه بس کړه، موږ همدا اوس هم تا څارو
ايمان په خبرو کې ور ولوېد، څه مطلب، يانې موږ څه بس کړو؟
— همدا چې څه دي روان کړيدي.

ایمان ور غبرگه کړه "شهید ارمان لوني له پیل نه دا اټکل کاوه چې د آزادی شهید به وي او وینه به یې رنگ راوړي، نن ورځ زموږ مخې ته هیڅوک هم نشي راتلی او زه بلور لرم چې د ابراهیم ارمان به ضرور پوره کبږي، تا او د پاکستان پښتون دښمن پوځ او استخباراتو محمد ابراهیم (ارمان لونی) شهید کړ، خو زه په ډاډ سره ویلای شم چې د ارمان شهادت به د مقبوضه پښتونخوا ازادی ته اوږد مزل ډېر لنډ کړي." او له همدې سره یې اړیکه ښکته شوه. کله چې لاریون پای ته ورسید، ایمان او میوند هم پخپله لار روان شول او د کور تکل یې وکړ، په لاره کې د میوند تلیفون ته پرلپسې زنگونه راتلل خو ځواب یې نه ورکاوه؛ ایمان چې له ډېرو زنگونو په تنگ راغی، میوند ته یې وویل "یاره ځواب ورکړه، بیخي مې زړه ورته تنگ شو" میوند په همدې خاطر ځواب نه ورکاوه چې شمېره نامعلومه وه، د ایمان په ټینگار یې ځواب ورکړ:

— سلام وروره!

— وعلیکم سلام ...

یو ناپېژند غږ یې تر غوږ شو، ورغبرگه یې کړه "څنگه یاست؟ وروره څوک؟ ..."

سړي چې په زوروره او قهرجنه لهجه یې خبرې کولې د میوند په ځواب کې وویل "هیله کوم دا هرڅه بس کړئ، ما ستا ملګري ته هم وویل، زه نه غواړم چې تاسو ته کوم تکلیف ورسوم، مګر ستاسو دا کړنې به ما او زما ملګري مجبوره کړي چې عکس العمل

څرگند کړو ... " ايمان يې له لاسه موبایل واخيست او ځواب يې ورکړ:

– که تاسو رښتيا هم زما او زما د کړنو مخالف څوک یاست، نو ما وگواښئ، هيله کوم زما ملگرو ته زیان مه رسوئ. د ايمان په لهجه کې نرمې او حوصله څرگندېده. مخالف کس يې په ځواب کې وويل:

– د همت اړين مرگ کوم تصادف نه و...، کېدای شي تاته به ياد وي چې تر هغه يوه ورځ مخکې لا موږ تاسو ته خبر درکړی و، مگر تاسو بيا هم هغه څه ترسره کړل کوم چې مو منع کړي واست، ستا اړين او خوږ يار زموږ د ملگرو لخوا په موټر وهل شوی و، هغه کومه تصادفي حادثه نه وه، هيله ده، مطلب دې اخيستی وي. د ايمان له لاسه موبایل ولوېد، ژر يې موټر د لارې څنگ ته کړ او ودرېد.

د زړه زربان يې زورور شول، لويه چيغه يې تر خوله ووته " آرين "

له موټره ښکته شول، ميوند ټينگ په غېږ کې ونيو، څه وشول، د همت په اړه يې څه وويل، ووايه ايمان ووايه؟!

– هغه دوی وژلی، د همت پېښه کولو کې هم دوی لاس لري، هغه دوی وژلی... او بيا يې د موټر ټاير ته يوه کلکه لغته ورکړه " اوووف خدايه، کوم امتحان نه و چې تا نه واخيست . "

بيا يې ميوند ته مخ ور واړوه، په داسې حال چې غوښتل يې بيرته موټر ته وخېږي وويل: "چيرته چې اېډيولوژي د ټوپک په خوله خبرې کوي؛ هلته به د برداشتونو تر منځ واټونه پرېکړې کوي." ايمان کور ته له رسېدو سره سم له مريم سره مخامخ شو، مريم يې د حالت په ليدو سره پوښتنه وکړه "بناغليه! بايد پوه شم چې څه خبره ده او هو رښتيا ميوند؟"

— ميوند کور ته لاړ ...

— نو ستا دې حالت ته گوره، سترگې دې څنگه سرې شوې دي، لکه چې ژړلي دي وي.

ايمان همداسې غلي ناست و او د مېز په سر د همت ايښي عکس ته يې په ځير ځير سره کتل، مريم د ايمان مخې ته له چاپو گېلاس ډک کړ، د تسلي په پار يې د ايمان لاس ونيو او وي ويل:

— پوهېږم، دا ډېره سخته ده، د خداي رضا بايد ومنو، دا به مو قسمت وي.

ايمان وويل:

— نه پوهېږو! موږ رښتيا هم نه پوهېږو چې دا هرڅه زموږ نه، بلکې د حالاتو په لاسونو کې دي، اوس دا حالات راباندې دومره زورور شوي دي چې هرڅه وغواړي راسره کولای يې شي.. مريم ورغبرگه کړه:

— بايد په دې پوه شو چې موږ په خپله د حالاتو ذمه وار يوو، پخپله مو ځان د مردارو اوبو ډنډ ته غورځولی او په پاكي کې راته ځان

خيرن اېسي ، ستا غونډې يوه ازاد او خودمختار انسان ځان د مجبورۍ په ځنځيرونو تړلی، که څه هم بايد مجبور ووسو، خو لازمه نده چې خامخا بايد مجبور ووسو، ځکه مجبورۍ يې وروستۍ حد دی او تردې وړاندې د خپلواکۍ سل زره نورې لارې لرو.

ايمان وويل:

— اوس هغه وخت نه دی چې څوک دې په پټو سترگو څه ومنې، هر سړی په حقایقو پسې گرځي او همدغه د انسان کمال هم کېدلی سي چې د حقیقت تر موندلو پورې تر وروستۍ اندازې ولاړ سي. — ايمانه! دلته بيا برعکس هرڅه په پټو سترگو منل کېږي تر رېښتيا ډېر درواغو ته اهميت ورکول کېږي او همدارنگه د رڼا لارويان او مشالونه مو د رڼايي په تور بدناموي.

تر لږ څه چوپتيا وروسته مريم چوپتيا ماته کړه او ووي ويل: — په ډېر گډوډ حالت کې د عادت خلاف عمل پکار دی هغه دا چې يو تريخ شی بايد د خواږه په نوم ومنې او خوند ترې واخلي. ايمان وويل "يو څوک دا خبره هم کوي چې ترڅه تل خوندور او په حقیقت کې خواږه وي او هو دا کېدلی هم سي، مريم جان زه تل هغه څه خوښوم چې بدنام وي لکه شيطان او نور ټول هغه څه چې بد نوم يې گڼلی وي."

ایمان په لومړي ځل یوې نجلۍ ته د "جان" لفظ کارولی و او دی خپله دې لفظ ته له متوجه کېدو سره لږ څه خجالت هم سو خو نظر انداز یې کړ او وې ویل:

— دا څومره موده کېږي چې خیرن یم او ځان مینځلو ته مې زړه نه کېږي.

مریم وویل:

— پکار خو داسې ده چې هر وخت باید پاک او مقدس وگرځي.

ایمان وویل:

— مگر زه اوس تقریباً له داسې خیرنتوب سره عادت سوی یم او دا ځکه چې په ټوله شاوخوا کې مې کوم داسې سپیڅلی ډنډ نسته چې ځان په کې غوپه کړم.

مریم وویل:

— د خیرنتوب هم خپل خوند وي او دا خوند هم یوازې او یوازې د ځینو په نصیب کې کېدلای سي.

ددې مکالمې لا دوام درلود چې مریم ته زنگ راغی، فوراً یې ځواب ورکړ "هیله کوم مزاحمت مه کوه" او موبایل یې بند کړ.

ایمان وپوښتل، فکر کوم مټین دي دی؟

— نه، هسې کوم څوک به وي، زه دا نشم زغملی چې یو پردی څوک راسره بې ځایه او بې له کوم دلیلې خبرې وکړي، دا زما ایمان او غرور ته زیان رسوي او له همدې سره یې وخنډل...

ایمان وویل:

— د خپل درمان سره په جنگ کې هميشه ايمان ته څه ناڅه تاوان ضرور رسېږي خو په حقيقت کې د ايمان تازگي په همدې تاوان کې نغښتې ده.

مريم، مسکۍ شوه او وې ويل "ايمانو که خوښه دې وي يوڅه به وخورو، زه بيخي زياته وږې سوي يم."

تر خورو وروسته ايمان د ځای څښلو ته "نه" وويل او خپلې خونې ته د مطالعې لپاره لاړ، مريم تمامه شپه په ويښه تېره کړه، کله به يې دريان، حوا، همت او کله به يې هم د ايمان د مهربانۍ په اړه فکرونه کول ...

سهار وختي کله چې ايمان د لمانځه او ورزش کولو لپاره پاڅيد، وې ليدل چې مريم په څوکۍ کې ناسته ويده سوي ده، خواته يې ورغی، ډېر په زړه نازړه يې د هغې په اوږه لاس ورکېښود، مريم يو ناڅاپه په ډار او ترس کې له خوب را بيداره شوه او ايمان ته يې په حيرانتيا سره کتل ...
ايمان پوښتنه وکړه:

— ته دلته؟ يانې ته دلته ويده شوي وي؟
مريم پټه خوله ناسته وه او لا يې هم ايمان ته حيران حيران کتل، ايمان بيا پوښتنه وکړه، مريم دا څه وينم؟ او پسې زياته يې کړه، "ددې دا مطلب چې ته تر ډېره ويښه پاتې شوي يې او دلته په ناسته ناسته ويده شوي يې ... هله نو پاڅه او ارام وکړه."
ساعت تر کتو وروسته يې ځان چمتو کړ او له کوره ووت.

ایمان تر سترې مشې وروسته داسې سترې غونډې کېناست او تر
ډېره په فکر کې ډوب تللی و، چې د میوند په غږ سره رابیدار سو،
هغه داسې په زوره ورته وویل:

— څه کوي آشنا په کومو سوچونو کې تللی یې؟

یو سوړ اسوبلی یې وکینن او ورته وې ویل:

— کله، کله انسان دومره ناهیلی سي چې هرڅه یې، ان تردې چې
ژوند یې تر پام بد ورځي.

خواب یې ورکړ :

— زبردست، ملا په خپله څه نه کوي او نورو ته نصحت کوي، تر
پرونه پورې دي موږ ته د ناهيلي په وړاندې د مبارزې ویل او نن
خان ته گوره؟

— نه پوهېږم یار دا یوه اونۍ کېږي پرلپسې د ناهيلي په وړاندې د
مبارزې تمرین کوم، خو یوه دومره باریکه نقطه مې په وړاندې
ودرېږي، مبارزه څه چې نوم یې لا راڅخه هېر سي.

میوند په شونډو کې مسک سو او داسې په طنزیه انداز یې ورته
وویل، بچیش نه مې درته وېل دا وخت درباندي راځي بیا به دې
ووینم

...
ورغبرگه یې کړه:

— دا سمه ده چې ماته ژوند کول ارزښت لري، نه دا چې ژوند تېر
سي؛ خو ناهيلي بیا هغه څه ده چې ارزښت هم تر پینو لاندې کولای

سي.

- ښه نو ته د څه په اړه فکر کوي؟
- تل به مې هڅه کوله چې نهيلي کسان وژ غورم او هغوی بيا ژوند کولو ته وهڅوم ځکه زه پوهېدم دوی کولای سي د هغوی په توان او طاقت مې باور درلود، دوی وزرونه لرل يواځې دا به پاتې و چې الوت يې ورزده کړم، زه چې وزر نلرم الوت به څنگه وکړم؟
ميوند وويل:

- يواځې او يواځې پر خپل خدای باندې باور ولره.
ايمان په پټه خوله ځان ته کپناست او د خپل ازلي بدبخته قسمت د بدلېدلو لپاره يې د لوی څښتن تعالی جله جلاله په دربار کې دعا وکړه.

ميوند په تکرار سره پوښتنه وکړه:
- ستا دا حالت، هيڅ د زغملو نه دی، داسې څه شوي دي اخبر؟
ايمان په خبرو راغی او وې ويل:
اشنا په رښتيا هم زه نه پوهېږم خو يو نوی درد راته پيدا سوی؛ په وجود کې مې لگيا دی اندامونه مې زېږيني، دا کټ_مټ داسې وي لکه د کوم تللي چا يادگار چې درسره وي يا دې ته ورته کوم بل څه؟ خو زما لپاره تردې بل ښه مثال په نظر نه راته.
او پسې زياته يې کړه " زه تږی شوی يم او ته پوهېږي، تشنگي تر نشې سخته وي، ما خپله څو ډوله نشه تجربه کړې ده خو کوم خوند

چې په تشنگي کې وي هغه په نشه کې نسته، البته د مستی په اړه
بیا زه څه نسیم ویلی.

میوند بیا پوښتنه وکړه، ایمانو دا ته څه وایه اوس؟

– هیڅ!

لاکن نن د یوچا عاطفي حالت دومره متاثره کړم، نږدې و له سترگو
مې ترخه اوښکه جلا سي، د شیطان رزیل دې کور ودان وي، په
دې کې بیا هم دوه رنگي لیدله ...

د چایو گیلای یې په خوله پورته کړ "سور دی." میوند یې له لاسه
گېلاس واخیست او تازه چای یې ورته واچوه.

ایمان وویل:

– یو مست انسان چې څومره لوڅ او برېښي وي، هغومره یې انداز
ځانگړی او له خونده ډک وي؛ زه اصلاً دا خبره کول غواړم چې
مست او لوڅ انسانان باید په سپین سترگتوب کې خامخا خپل حد
وپېژني، مستي او برېښي زما هم خوښېږي مگر په سپین سترگي
خفه کېږم.

میوند دفتر ته د تلو وویل او رخصت یې واخیست.

مریم د جامو بدلولو په حال کې وه چې میوند را دننه شو، هغه وار
له واره د هغې سپینې او لوڅې ملا، طلايي ویښتو او بیا یې په مخ
شیشه کې چیرته چې مریم دخپلو اندامونو په تماشه ولاړه وه، دهغې
د نامه غوټۍ ته په کتو کې غرق لار، خو وروسته تر جامو بدلولو

يې په مخامخ هينداره کې وليدل چې ميوند يې تر شا ولاړ دی، په حيراني او وهمجنه لهجه کې يې د هغه نوم واخيست او وي ويل "ميوند، ميونده ته؟! " ميوند وخنډل او وي ويل "هو زه" او پسي زياته يې کړه "بنکلي بنکاري" مريم له شرمه تکه سره واوښته او داسې بد احساس يې وکړ، خو ميوند له چالاکي څخه په گټي اخيستنې خپله پښه وښويوله او ځان يې د مريم لور ته په غورځېدلو کې تمثيل کړ، هغې يې د نيولو هڅه وکړه، دوی لا همداسې سترگو په سترگو کې و، چې ايمان له لمانځه او ورزش وروسته کور ته راغی، ميوند د خجالتی احساس وکړ خو پرته له دې چې په همدې اړه څه ووايي ايمان ته يې وويل "سهار پخیر، ورځ مو نېکمرغه!" او تر لږ څه کېناستو وروسته يې رخصت واخيست او ولاړ.

ايمان نن ټوله ورځ د هغې صحنې په اړه فکر کاوه چې کور ته د راتگ په وخت کې يې ليدلې وه.

په همدې وخت کې مريم راغله او پوښتنه يې وکړه "فکر کوم نن لکه چې د کار لپاره چمتوالی نه نيسي؟"

ايمان د تلویزون په پرده د سهار د اوو بجو خبرونه کتل د تلویزون په پټي ليکلي و "امريکا څو ورځو کې له طالبانو سره جوړجاری اعلانوي"

وياند خبرونه لوستل((کابل کې په يو هوټل کې د واده په مراسمو بيگنی چاودنې کې د مرگ ژوبلې ارقام له ۲۰۰ واوښتلو))

خبريال راپور ورکاوه ؛

په دغه چاودنه کې ټول ملکي کسان په شهادت رسېدلي دي
په یاد خونړي برید کې ۶۳ کسان شهیدان شوي دي او ۱۸۲ کسان
زخمیان دي..
د قربانیانو له جملې څخه د یوې کورنۍ ۱۴ غړي شهیدان شوي
دي.

د پېښې یوه عیني شاهد خبرې کولي؛
په نڅا او خوشحالی بوخت وو چې ناڅاپه یو دروند غږ فضا تیاره
کړه، هره خوا لوګي و او د هوټل په سالون کې شور ماشور شو.
حالت ډېر خراب و، ښځو لوڅې پښې پر واټونو منډې وهلې او
چغې یې وهلې چې زموږ زمان چېرې دي؟ ځینو نارې وهلې چې
زما پلار څه شو؟ ما په خپل ژوند داسې حالت نه ولیدلی.
د تلویزون په پرده ځینې خونړي عکسونه وو، د ځینو پښې او
چاودنې ته د نژدې خلکو سرونه پرې شوي وو. خلکو د ټپیانو په
لېږدولو کې له امنیتي ځواکونو سره مرسته کړه او ټپیان یې
روغتون ته لېږدول.

ایمان له یوه اه سره تلویزون بند کړ او تر یوه شېبه چوپتیا وروسته
د مریم سترگو ته په کتو کې وویل:

— لکه چې د ژوند یو بل پر او پیل کېدونکی دی او په څو ورځو کې
به یوځل بیا د غم او زغم ترمنځ د کشمکش ښکار یم، زه خپله نه
پوهېږم خو یو چا دا خبره کړې ده چې که غم درباندي راغی په

خلاص زړه يې ومنه، ځکه همدا غم دی چې څوک یوځای ته رسوي.

مریم وویل:

– ایمانو، د ځوانۍ توده هوا انسان تازه ساتي او دا وخت څوک دومره د ستونزو په اړه فکر نه کوي دا خبره زما په نظر بالکل درواغ ځکه ده چې د ځوانۍ هوا که څومره انسان تود ساتي همدومره يې په وجود او روح کې د نویو شیانو تخم پخوي. ایمان یو اوږد اسوېلی ویست او وې ویل: – هر نوی شی د اندېښنې وړ دی.

مریم د خپلې حاضر جوابۍ څخه په استفادې سره وویل:

– خو باید پام مو دې ته وي چې څومره گټور تمامېدلی شي، نه دا چې فکر وکړئ څومره زیان به ولري.

ایمان چې تر ډېره يې خپله غصه کنترول نشوای کړی وې ویل:

– داسې له میوند سره دا مې هیڅ خوښ نه شول، نصحت جلا کیسه ده خو زما په رښتیا هم ستاسو دا کړنه، بده يې مه گڼه لاکن دلته دا ذکر کول پکار و ...

مریم ورغبرگه کړه " ولې یو څوک تل د نیم تش گیلان یادونه کوي خو په نیم ډک باندې سترگې پټوي، میوند ستا ملگری دی. " ایمان له ځایه پاڅېد او وې ویل "د گیلان نوم باید په ډېر احتیاط سره واخیستل شي ځکه دا د ماتېدو شی دی.

د میوند او مریم ترمنځ اړیکې ورځ په ورځ غځېدې او د همدې ټول څه هڅه یواځې او یواځې میوند کوله، کله به یې ورته میسجونه لېږل، کله کتابونه او کله به یې هم له مریم سره ناسته کړه او ورسره بېلا بېلې د ژوند کیسې یې شریکولې، مریم که څه هم نه غوښتل داسې کوم څه وشي خو په غیر مستقیم ډول د میوند له حرکتونو، کړنو او کتو متاثره ښکارېده او د هغه په اړه یې وخت ناوخته فکرونه او اندېښنې څرگندولې...

اوس د مریم هم زړه غوښتل چې نور تل تر تله د ایمان په کور کې پاتې شي، اوس خو به چې دندې ته هم د ایمان له کوره تله او راتله، نن ورځ یې له مور سره هم اړیکه ونیوله او هغې ته یې د خپلې خوشحالی کیسې وکړې.

خو د ایمان ورځ په گډوډو فکرونو او ستړې ذهن سره تېره شوه، کله چې ماښام کور ته راغی، پرته له دې چې څه وڅوري یا د مریم سره ووبښي خپل اطاق ته لاړ او په ځای کې پرېوت، چې له یو څه شېبې وروسته یې سترگې سره ورغلې او ارام خوب یوړ، په همدې وخت کې مریم هم د هغه اطاق ته راغله، کله چې یې ولیدل ایمان په ارام خوب کې دی بیرته ووته...

خو له وتو سره سم یې د ایمان چټکې واورېدې او بیرته راغبرگه شوه، وې لیدل چې هغه پخپل ځای کې وارخطا ناست دی او وجود یې خولې شوی و، پرته له دې چې مریم پوښتنه وکړي، ایمان وویل:

خوب وينم لاسونه مې غوڅ شوي وي، په يوه کوڅه کې روان يم
چينغي او نارې وهم، هيڅوک مې غږ نه اوري، بالاخره يو څوک
راپسې غږ کړي:
_ آخ ته دا وگوره ... هيڅ، هيڅ آخ څه درباندي شوي چې ځان
دې داسې په وينو لړلی دی او نارې وهې ها؟
ومي ويل:

_ زه هم نه پوهېږم ولې؟ خو کله چې راوینن شوم دواړه لاسونه
مې غوڅ شوي وو ، په کوڅه کې هيڅوک نشته چې د ځان په اړه
ترې پوښتنه وکړم چې دا چا؟!
او يوازې همدا ته يې، فکر نه کوم چې ته دې هم زما له دې حالت
څخه خبر ووسي.

سړی يو دم په خدا شو او دومره يې وخنډل چې له ډېرې خدا يې
ساه بنده، بنده شوه په همدې وخت کينې يې راته وويل :
_ دا بېخي بل وړ ده، يو سړی دې تردې حده خوب وړی وي چې
د لاسونو په غوڅېدلو نه وي خبر او بيا په خوب کې د ځان په اړه
پوښتنه هم له خوب وړو څخه کوي، دا هيڅ امکان نلري چې يو
وینن سړی دې د وېدو خلکو له خوب څخه خبر شي، تاسو ته پکار
ده چې يوازې او يوازې د خوبونو په محل کې واوسئ. دنيا د وينو
خلکو ځای دی او يوازې وينن خلک کولای شي د ځان او حالت
په اړه له ما څخه پوښتنه وکړي.
ومي ويل ته څوک يې؟

راغبرگه يې کړه:
_ د يو ویده قام ولسمشر، دا غږ دومره دروند و چې زه يې له خوبه راوښ کړم.
مریم چې هرڅومره ډاډ ورکړ، خو هغه په همدې خبره ټينگار کاوه چې زه ویرېزم او يو څه غلط کېدونکې دي.
نن سهار چې ميوند راغلی نه و، ايمان پخپله ورپسې زنگ وکړ او هغه يې کور ته راوباله، د کابل چاپ ورځ پاڼه يې ور واخيسته "ناتو او امريکايي چارواکي له څو مياشتو راهيسې د افغانستان وضعيت په ارزولو او په مې مياشت کې له دغه هېواده د بهرنيو ځواکونو د وتلو په مسئلې بوخت دي." "
ورځپاڼې ټينگار کړی چې د افغانستان د جگړې د پای ته رسولو په هدف تر ټولو غوره پریکړه دا ده چې د نړيوالو ځواکونو ماموریت بدلون ومومي.
خو د ليکوال په وينا، د افغانستان د تېرو دوو لسيزو لاسته راوړنو خوندیتوب لپاره اړتيا ده چې ټول لوري مسوولانه تصميم ونيسي.
په ډېر کم وخت کې ميوند هم راورسید او ددوی ترمنځ د تل په څېر خوندوره مکالمه د سولې له خبرو را پیل شوه او د نن سهارنۍ خو د مریم د لاس پراتو لا خوندوره کړې وه.
ايمان ورځپاڼې ته په اشاره وویل امريکا او طالبان د ترهگر او ترهگرۍ تعريف پر سر نه سره جوړيږي او دا ځکه مهم خبره ده

چې امریکا او طالبانو په اصولو کې موافقه کړې چې د افغانستان خاوره د

ترهگرو ډلو لخوا د امریکا او نورو لوبډیځو هېوادونو پر ضد نه کارول کیږي.

میوند په داسې حال کې چې خوله یې ډکه وه، د مریم مننه وکړه او وې ویل "ډېر یو ښه خوند یې دی." او پسي زیاته یې کړه: یوازې د جگړې پای ته رسېدل بس نه دي بلکې اړتیا ده چې هر ډول سوله باید پراخه وي او د افغانستان په راتلونکې کې باید د ټولو حقونه خوندي شي په تېره مېرمنې چې د طالبان د واکمنۍ پرمهال ډیرې زورېدلې دي.

ایمان د موضوع بدلیدلو هڅه وکړه او وې ویل "میوند جانه" پروږن مې تازه ځان مینځلی او د خپل زړه خبرو ته غوږ نیولی و چې د خپل خام عقل غلبه راباندې راغله او زه یې له یو داسې چا سره خبرو کولو ته مجبور کړم چې هیڅ اړتیا مې نه وه.

او پسي زیاته یې کړه؛ قدرت د قسمت په ټاکلو کې زبردست کار کړی، هرچاته یې نصب او غضب دواړه برابر ورکړي دي؛ کېدای سي پام مو وي چې موږ تل له ښېگړو مخکې د هغه په بدگړو فکر کوو او همدا وجه ده چې د نیکمرغۍ پر ځای له بدمرغۍ سره مخ کېږو.

ميوند ورغبرگه کړه:

— نصب که څه هم د خپل په مانا کارول کېږي لاکن زه بيا له دې مانا سره جوړ نه يم په دې اړه بايد له سره فکر وشي.

ايمان داسې يو خوندور احساس وکړ او د ميوند خبره يې تکرار کړه "هو، هو بايد په دې اړه له سره فکر وشي."

ايمان دا هڅه کوله چې د ميوند بڼېگنې رايادې کړي او د مريم لپاره تمثيلي خدا او احساسات څرگند کړي.

ميوند د ناوخته کېدو وويل او اجازه يې واخيسته.

د ميوند له تلو سره سم، مريم د ايمان خواته راغله او د هغه مننه يې وکړه خو ايمان په خپل ځانگړي انداز کې خدا وکړه او وې ويل:

— او نن بيا د يو داسې ناولي فکر په احاطه کې راکېر وم چې را ولاړېدم په ذهن کې مې د خدای په امانۍ الفاظ هم ککړ شوي وو او د دې برکت دا دی، چې زه بايد همدا اوس هېږي ته لاړ شم او په اهل قبورو سلام ووايم.

مريم وويل "ايمانو که ته داسې فکر کوي چې هغه غلط دی، نو له کوره يې منع کړه." ايمان هيڅ هم نه وويل او له کوره ووت، خو د موبایل پاتې کېدو ته

بیرته راوگرځید، چې مريم ورباندې غږ کړ "زه هم درسره ځم."

مریم او ایمان یو خای موټر کې د ښار په واټونو ګرځېدل او د جمعي ورځ له رخصتۍ یې خوند اخیست، چې له لارې بندۍ سره مخ شول او د زیات رش له امله یې دا هرڅه په بې خوندي بدل شول، مریم د ایمان سترگو ته په کتو کې فکر وړې وه او موسیقي یې اورېده، چې د موبایل په زنگ یې پام بدل شو، مریم ته زنگ و، ځواب یې کړ او وروسته له خبرو کولو یې ایمان ته مخ وړ وړاوه، ملګري مې وه او نن شپه یې واده ته بللي یو، ته او میوند هم باید راسره لاړ شئ ...

په همدې وخت کې یو چا د شا لخوا پرلپسې هارن واهه کله چې پام یې شو د لارې خلاصېدو ډېر وخت شوی و، خو ایمان لا هم په لاره کې ولاړ و، یو تن د موټر شیشې ته راغی او ایمان ته یې په ښکښلو پیل وکړ.

ایمان ښیننه بنده کړه او پرته له څه ویلو یې حرکت وکړ، تر یو څه تګ وروسته یې وویل "مریم په رښتیا هم دا هرڅه ډېر بد خونده دي او ډېر بدرنگ ځان مې د ژوند د ښار په کوڅو واټونو کې روان کړی، کوڅه ډب سپي هره خوا خوله اچوي.

مریم ورغبرګه کړه، ملامت وې باید پام دې وای ...
— کله، کله مې پر ځان باندې شک سي هسې نه رښتیا دومره چټل سوی یم چې د مردار بدن بوی مې یو څوک په تکلیف کړي.
مریم وویل، هیله کوم داسې خبرې تاسره نه ښایي.

– مريم له ځانه مې د انسانيت تمه پخوا ختلي ده لاکن يو څه چې زما ډېر اميد ورته کېږي، هغه سېي دي چې لا تر اوسه د بادار په ځنځير تړلي او له کوڅه ډب هغو سره د ګرځېدو نه دي. مګر ته ولي داسې خبرې کوي؟ مريم له غصې تکه سره واوښته. ايمان وويل:

– زما مې له خپل بدرنگ ځان څخه هيڅ کرکه نه کېږي او همدا وجه ده چې د زمانې له توپيري چلند سره کومه ستونزه نلرم، که څه هم زمانې د ښه رنگي لاس نيولې؛ څه موده وړاندې مې زما په څېر له يو بدرنگ چا څخه د زمانې د ساعت تېرۍ په اړه وپوښتل، ځواب يې دا و چې په اتن کې فاتحه وايو. ايمان او مريم تر مازديګره پورې همداسې د ښار په واټونو، پارک، د لوبو ميدانونو، هوټل او بالاخره کورته راستانه شول، که څه هم ډېر ستړي شوي ول،

بيا يې هم واده ته د تلو تياري ونيو، ميوند يې له ځانه سره واخيست او روان شول...

مريم د يوې ښې نڅاګرې په توګه نڅاه وکړه او په همدې وخت کې يې ايمان تر لاس ونيو له ځان سره يې راولاړ کړ، دا لومړی ځل و چې ايمان د بالي نڅاه کوله، که څه هم ايمان ورسره نابنده و، مګر د يوې ښکلې جوړې په توګه د ټولو د پام وړ وګرځېدل.

وروسته له واده کله چې درې واړه د کور پر لور روان وو، میوند د دوی دواړو د نڅاه بیخي زیاته ستاینه وکړه او وې ویل " دا لومړی ځل و چې ما داسې یوه نڅاه ولیده، بیخي مو حیران کړم، دا یواځې زما لپاره نه بلکې په هوټل کې د ناستو کسانو لپاره فوق العاده وه، زه بیخي ډېرو ودونو او محفلونو ته تللی یم خو دا مې لومړی ځل و..."

په همدې وخت کې ایمان هم د مریم د فوق العاده نڅاه ستاینه وکړه او پوښتنه یې وکړه:

— مریم!

ایا پوهېدلای شم چې تاسو دا نڅاه چیرته زده کړې ؟
هغې ځواب ورکړ " له ډېره وخته ورسره مینه لرم او هو دا مې له خپلې یوې بهرنۍ استاذې زده کړې وه. "
ماته بیخي په زړه پورې وه... میوند یې بیا هم ستاینه وکړه.

ایمان د ناوخته کېدو یادونه وکړه، میوند یې تر خپل کور پورې ورساوه، په لاره کې یې د مریم د چوپټیا ماتېدو لپاره وویل:
— مریم!

یو بل څه ته مو چې باید پام وي هغه دا چې انسان په قدرت کې د یو لوی قدرت څښتن دی، لاکن وخت یې له بخت سره جگړې ته نه پرېږدي.

مریم بیا هم خپله حاضر ځوابي څرگنده کړه:

— ځکه وخت پوهېږي که انسان له خپل بخت سره په جنگ اخته سي د وخت ارزښت کمېږي، ارزښت تر لور نه لور قيمت نه هم مهم دی.

ایمان په داسي یو ارامه لهجه خبرې پیل کړي:
— مريم زما ذهن په یو داسي ځنځیر تړل سوی چې هغه د وخت تابع دی او تل دا هڅه کوي چې له وخت سره سم بند او خلاص شي.

مريم ورغبرگه کړه "خو زه همېشه دا غواړم چې وخت په حقيقت کې هيڅ ارزښت نلري، بلکې ارزښت هغه څه لري چې تر وخت مخکې ترسره شي."

— یانې څه؟ ایمان پوښتنه وکړه.
— یانې نن باید د سبا لپاره یو څه وکړای سو ترڅو سبا یې په منظم ډول راته گټور تمام سي او له همهغه څخه په استفادې یوه بل راتلونکي ته چمتو واوسو؛ موږ باید

له ژوند سره په څنګ کې مزل وکړو، دا ځکه چې ژوند یو ارزښت دی او د ژوند ارزښت په نن کې د سبا لپاره دی.
کورته له رسېدو سره مريم د زعفرانو چای آماده کړ، ایمان "مننه" وکړه او بیا یې د مريم په سترگو کې خپل نظر څښ کړ...

مريم په مينه ناک انداز سره د هغه په سترگو کي ځان وليد. ايمان يو ځل بيا "مننه" وکړه او مريم ته يې وويل "کېدای شي ستا به خوبنه نه شي، خو بيا هم غواړم يوڅه درته ووايم."

د مريم تلوسه شوه، په مېز د چاپو له گېلاس سره لاس ولگيد او پرځمکه ولوېد...

هغې لا گېلاس نه و راپورته کړی، چې يوڅه ته يې پام شو، هغه دا چې ايمان يې لاس نيولی و او په خپل زورور لاس سره يې د هغې نرم لاس ټينگاوه.

مريم غلې وه او ايمان يې د بنو موسيقي ته غوړ و، د ايمان په زړه کې يوه څړيکه وه او هغه يې د څرگندولو هڅه کړه خو د "هو" او "نه" په منځ کې راگير ايمان، نه شوای کولای داسې يوڅه ووايي، چې د مريم احساساتو ته سپکاوی وشي يا کوم بل څه ...

ايمان يې لاس نور هم ټينگ کړ او د هغې سترگو ته په کتو سره يې وويل "مريم! زه مټين سوی يم،

د ژوند په ټولو هغو بې خونده شيانو چې د دې سيمي خلکو ته ارزښت نلري، شيطان که څه هم له خدايي درباره شړل سوی زما خوبښيري او هو بېخي زيات."

په همدې وخت کې يې د ذهن کړکۍ ته شيطان ودرېد او په ډېر احترام سره يې ددنه راتلو اجازه وغوښته.

مریم هغه خپلې کوتي ته وباله او وې ویل "باید ویده شي ناوخته ده"

ایمان پخپل ځای کې را ولاړ شو او د مریم په سترگو کې ډوب تللی و، د ذهن شیطان یې بې له دې چې ایمان پوښتنه وکړي، ورته وویل ما خو به پېژنې چې شیطان یم؟ ایمان "هو" وویل .

هغه زیاته کړه ستا غونډې شیطان پرست خلک زما خوښېږي او زه ورته ډېر احترام لرم، دا ځکه چې دوی دوزخ حقيقي جنت گني او دا حقيقت هم دی.

مریم یې د ځان خواته را نږدې کړه، کټ مټ په هوټل کې د نڅاه په څېر، مریم تاو را تاو شوه، ایمان لا هم د شیطان خبرو ته غوږ و، هغه په لوړ اواز خبرې کولې "دوزخ یو واقعیت دی چې انکار ترې نشي کېدی او د دوزخ په وړاندې انسان دومره کمزوری دی چې زما غونډې یو معمولي شیطان یې هم دې لور ته راکاږلی شي که څه هم خبر دی چې دوزخ د سرو لمبو کور

دی، او دده په بدن کې چې کومې حقيقي گرمې ده هغه هم د دوزخ له اوره ده."

ایمان خپلې شونډې د مریم په سرو انگو کېښودې، شیطان لا هم د هغه ذهن اشغال کړی و، هغه د ایمان غوږ ته خوله ورنږدې کړه او په ورو غږ یې وویل "لکه څرنگه چې ته همدا د یو خوندور

سکس په تمه يې ، داسې سکس چې ستا د وجود ټوله گرمي ختمه سي" ايمان د مريم په ټول وجود راخور شو او له دې سره سم شيطان عليه لعنت په غېږه کې ټينگ کړ او په څو دقيقو کې هغه يو تود سړی د خپل خیرن ځان په سپينو جامو کې د تاوده حُسن په سره غېږه کې پروت و.

دا په بې ساري ډول زړه وړونکې ډالۍ وه چې ماته مې خپل رب راپېرزو کړه؛ زه نه پوهېږم او هو په رښتيا سره چې نه پوهېږم، دداسې يوې پرمينې ډالۍ لپاره به د خپل خدای شکر څنگه ادا کړم (؟) دا ماته ډېره په زړه پورې ده، تل له داسې څه سره مخ کېږم چې په اړه يې يا نه پوهېږم او يا هم ډېر کم پوهېږم، نړۍ له همداسې حيرانوونکو شيانو ډکه ده او بايد داسې وي چې لا تر اوسه د هغه چا د عطرو د بوی له امله ژوند کوو چې دا نړۍ يې پيداکړې ده، ممکن که د

هغه د حُسن يوه برخه خوشبويي تر موږ نه وای رارسېدلې ژوند کول به ډېر سخت و.

ايمان په خپل ځانگړي انداز کې خبرې کولې او د ميوند مخي ته يې د چاپو گېلاس ډک کړ، په همدې وخت کې مريم هم راغله او

له میوند یې د سترگو په اشارې سترې مشې وکړه، درې واړه د سبا ناري لپاره په مېز ناست وو.

ایمان په داسې حال کې چې ژر ژر یې له تودې پیالې غړپونه کول خبرې کولې " زړه مې غواړي ووايم چې زما رب ماته داسې یوه ډالۍ راکړې ده چې په لیدو به یې تاسو حیران څه چې بې سده شئ، ځکه نه غواړم تاسو هغه وویښئ او که تاسو په رښتیا سره غواړئ هغه وویښئ نو د خپل روح په اړه فکر وکړئ، زه د خپلې روح لیدلو ته په تمه یم، خو زه نه پوهېږم چې هغه به له گناهونو پاکه وي، روح مې زما تر خیرن وجود ډېره پاکه وه، خو کله چې وتله خامخا به وي خیرنه."

میوند د تلو وویل د تلو په وخت کې یې ورځپانې ته پام شول بیرته د یوې شېبې لپاره کښاست او د ورځپانې په لوستلو یې پیل وکړ؛ سرمقاله وه "افغانستان د بیان ازادۍ په ډلبندي کې د سیمې له ټولو هېوادونو بر خای لري. افغانستان کې

مذهبي زغم او د خپلواکو رسنیو فعالیت هم بې ساری دی". ورځپانې په یو بل خبر کې د افغان ولسمشر له خولې لیکلي و"دا د ستاینې وړ پرمختګ دی او زه خوښ یم چې د سولې په هکله تر اوسه زموږ له اصولي دریځه د ګټورو پایلو راوتل پیل شوي دي. زموږ لومړنی هدف دا دی چې بې معنا وینه توپېدنه پای ته ورسېږي."

ایمان میوند ته دناوختی وویل او پسي زیاته یې کړه؛
افغانستان کې د سولې لپاره مناسب چاپېریال تراوسه سم نه دی
برابر شوی. د سولې خبرې که په مسکو او یا هم په اماراتو کې
کیري تر ډېره پکې د بهرنیانو گټې لومړیتوب لري او تبلیغاتي بڼه
لري.

میوند هم د ایمانو د خبرې تائید کړی؛
هو یاره په افغان حکومت کې دننه هم ځینې کړی له دې کبله سولې
ته زړه نه ښه کوي چې خپلې گټې په خطر کې ویني.
ایمان ځان چمتو کړ او په تلو تلو کې یې وویل لنډه دا چې د افغان
سولې پر وړاندې خنډونه ښايي ډېر وي، خو زما په اند د بهرنیو
هېوادونو لاسوهنې او د دوی خپلمنځي اړیکې تر ټولو حساسه
موضوع او د سولې په لار کې لوی خنډ دی.

که دا هېوادونه د خپلو گټو ترڅنګ د افغانستان دایمي ثبات او سوله
هم مهم وېلي نو بیا ښايي روان کړکېچ پای ته ورسېږي.

ایمان نن ټوله ورځ په دفتر کې ډېره ښه تېره کړه، ورځ یې بیخي
مسته تېره وه، ایمان لا په کمپیوټر کې بوخت و، چې میوند راغی
او هغه ته یې وویل "هله نو چې وخت پوره دی باید لاړ شو" ایمان
خپل کمپیوټر بند کړ او د کور پر لور یې حرکت وکړ.
میوند یو ستری اسوېلی وکړ او وې وویل:

ایمانو! ددې ښار مازدیگر په دې هم بدرنگه دی چې د لمر لوېدو
څرک پکښې نه لیدل کېږي، دلته عمر ډېر په منډه دی، لمرخاته او
لمر لوېدو ته دې ور پام نه وي، اونۍ تېره سي.
ایمان د هغه خبره په خوله کې ور وچه کړه او وې ویل:
په تېر محفل کې یوې ډمې، هنر او حسن پوځای خرڅول زما یې
تر ډېره په سپین گړپوان کې سترگې وې، چې راووتم یوه تنۍ مې
نه وه، یاد مې نه ده خو شکېدلې ضرور ده.

میوند ورغیرگه کړه:

زه نه پوهېږم چې ته د کوم محفل په اړه خبرې کوي؛
مگر زما په لاس کې د تسبو یو بند دی چې د مینې په قسم غوټه
سوی، له یو چا سره د مینې په بنیاد موجوده اړیکه یو پاک زړه
هیڅکله دې ته نه پرېږدي چې داغ ورباندې ولگېږي.
ایمان وویل:

- یانې له دې دا هم مالومه سوه چې شیطان د مینې په مقابل کې یو
کمزوری ذات دی.

او پسي زیاته یې کړه "تېر مست ماښام دا ثابته کړه چې هر رنگ
په ښکلا کې یو مهم رول لري، هرڅه باید داسې لوڅ کرل شي چې
اصلي رنگ یې راڅرگند شي، خوند په برېښو اجناسو کې دی، که
څه هم هغه د یوې خبرنې پېغلي بدن وي."
میوند وویل:

- همداسي د تور ښار انارکلی او هیږه منډی مصنوعي حُسن یو جلا خوند لري، ترخي شېبې خو باید په ترخو اوبو وویځل سي. ایمان په کرس کرس وځنډل او وې ویل "یاني کابل او تور ښار سره پرتله کېدای شي؟" میوند خُواب ورکړ:

— د ورځ او شېبې توپیر په دې کېښي دی چې شپه توره او ورځ روڼه ده، لکه څرنګه چې شپه په هر بربنډ چا پرده غوړوي، دغه رنګه ورځ بیا ددې برعکس ده. ایمان وویل:

- ځکه هم زما او د تورې شېبې ترمنځ چې کوم پټ تعلق دی، هغه که د ګناه له اړخه دی او که د ثواب په برخه کې یو سپېڅلی حقیقت په ځان کېښي نغاري، اوس نو سوال دادی چې زما غوندې شیطان پرست انسانان به د خدای مخ ته په کومه سترګو ورځي (؟) "داسي یو د نه زغملو حالت پرما بیخي نه دی راغلی، د حُسن په سودا کې زه همیشه تاواني کېږم او دا د هغه مصنوعي ښایست کمال دی چې د شیطان علیه لعنت رنګ پکېښي وي." میوند په زوروره لهجه خبرې کولې او زیاته یې کړه "د اسلام اباد ښار کې، چې زما ډېر پام یې ځانته کړ، هغه د خدای په لوی کور کې نیمې بربنډې پیغلې وې، چې په اوږو یې اوږده تور او ژېړبخون وینښتان پراته وو.

د ميوڼد په لهجه کې شرارت پروت و، ايمان ور غبرگه کړه "ياني ته د يو وخت د تور او رنگين بڼار باښنده هم وي.

ميوند ځواب ورکړ:

– البته دا بيا بېله کيسه ده چې د هغې بلې دنيا حوري به نيمه بربنډې وي او که ټولې (؟)

ايمان په داسې حال کې چې د سرک، سور شوي څراغ ته يې موټر ودراره، وې ويل:

– دا يو غير عادي حالت دی داسې يو حالت چې زه يې نا ارامه کړی يم، ډارېرم، رښتيا هم ډېر ډارېرم، لکه چې زما د گناه او ثواب حساب و کتاب رانږدې سوی وي او پرما باندي د سور دوزخ يا جنت زېری کېږي.

ميوند ځواب ورکړ:

– زه له دوزخ څخه وېره او د جنت له ژوند سره چندان علاقه نلرم؛ دا ځکه چې زما ډېر سخت ژوند خوښېږي او نه هم ډېر آسان، لکه همدا اوس چې په مور (انسان) د ټکنالوژۍ يرغل را روان دی او دی به د خپل ځان تابع گرځوي، انسان غواړي چې خوراک يې په خوله کې ورکړل سي (؟) دا زما تېه بيخي نه مني چې تر حد زيات ماشيني ژوند وکړم، اصلي خوند بايد له منځه لاړ نشي دا ځکه چې زه د اصلي او طبعي "خوند" طابع يم.

بيا هم بايد وويل سي چې د تور بڼار تورماښام بيخي بدخونده دی او زما تر سترگو، سترگو يوازې سپين په واورو کې پټ د کابل

انځور دی؛ که څه هم د تور ښار په کوڅو کې نازکه موسیقي،
بنايسته لباسونه، په بالکونو کې ولاړې نجونې، او دلالان ...
میوند هغه ته له موبایل یو انځور ښکاره کړ " دلته هره نیمه شپه
د مصنوعي حُسن بازار په تنگو کوڅو کې سوربخن څراغونه د
لیوني عشق د زندۍ کېدو گواهي ورکوي."
- د "رید لانت" یوه ناڅاگره ترهغو پورې خپل اصلي هنر
څرگندولای نشي ترڅو ټوله برېښه وناځي.
میوند ځواب ورکړ:

- ددې ځای هره ناڅاگره همدا یوه خبره کوي چې درید لایټ ته
ورته ځایونو کې د جنسي استفادې سره مخامخ کیدو خطر شته خو
بیا هم ورته د منلو وړ ده، ځکه اوس په دې پوهیږي چې بالاخره
به پر دې هم، د هغې د مور په شان چې په همدې ځای کې نڅا
کونکې وه، د جسم خرڅونکې ټاپه ولگول شي؛ نو په همدې اساس
تر دې لا هم نورې ښې مستې شپې انتظار باسي...

ایمان د موټر ښیینه ښکته کړه او وې ویل " میونده د کابل ښار او
بازارونه په خپل ځان کې یو ډول مست بوی لري. د دې ښار
مابنامونه یوازې پدې ارزي چې تل په یوه مسته گناه کې تېر کړل
سي، ځکه انسان طبعاً گناه ته جوړ دی او هرڅومره چې کولای
شي، گناه دې وکړي."
او پسې زیاته یې کړه:

د ډمې دنيا مکار اوسيدونکي د پروني بربندي شپې سندرې په ډېر زور سره زمزمه کوي او په دې فخر کوي چې څرنگه يې مقدسه د حيا لويټه د لعين شيطان له ارادې سره سمه په مردارو اوبو کې وينځلي ده، مور به نن خامخا دا سندرې د نڅا په محفلونو کې په وياړ سره غږوو، ځکه مور هم د وخت تابع گرځېدلي يوو او دا هرڅه په ډېرې سپين سترگۍ سره د افتخار وړ گڼو. اوس پوښتنه داده چې د پښتون حسن حيا څرنگه په مردارو اوبو دوبېدلۍ شي؟

هيڅوک له بربندو اندامونو څخه سترگي نشي پټولې او خوښېږي مو چې رڼې ورځې په داسې شپو بدلې کړو چې د هوس تشنگي مو له منځه يوسي، مگر په واقعي حقيقت تل خپلې بيټا سترگې رنډې ساتو.

ماته دا ډېره په زړه پورې پېښه ده چې نن ورځ جوهر للام ته ايښودل کېږي او هيڅوک د هغه له اصلي قيمت څخه باخبر نه دي. له همدې سره سم دوی د کور په دروازه کې وو، ميوند او ايمان کور ته راوړسېدل.

د کور مخې ته امنيتي ځواکونه او د خلکو گڼه گڼه وه "مريم خان وېشتی او هغه يې همدا اوس روغتون ته انتقال کړه" يو کس د ميوند په ځواب کې وويل.

ايمان د همدې خبرې له اورېدو سره له موټر بنسټه شو او غوغا يې جوړه کړه، يو تن عسکر را مخکې شو او هغه يې سمبال کړ،

شېبه وروسته ایمان او میوند یواځې دومره وتوانېدل چې تر جنازې لاندې یې څو قدمه ولاړ سي، اوږې یې سپکې شوې او له یوې کندی څخه خاورې او دورې باد سوې او په څو ساعتونو کې د مریم جسد له یوه لمن ارمانونو سره خاورو ته وسپارل شو.

په تلویزون کې خبر و "په قطر کې د طالبانو د سیاسي دفتر ویاند سهیل شاهین وايي، له امریکا سره مذاکراتو کې موافقې ته نژدې شوي دي".

خو ایمان په سوچونو کې ډوب تللی ناست و میوند د چوپتیا ماتولو په موخه دهغه په اوږه لاس ورکېښود او ورته یې وویل "څه کیسه ده چې داسې له ځان سره لگیا یې او خبرې کوي؟"

- د وطن زگېروي اورم، په وجود کې یې څرېکې احساسوم، هرڅه شېبه په شېبه بدلېدونکي دي، هیڅوک د کیسې په مفهوم نه پوهېږي، یوه وحشي وېره خاموشه چينغې وهي.

ژوند خفه دی، وطن خفه دی لنډه دا چې هرڅه خفه دي. ایمان له یو سخت حالت سره مخ و، هغه "مثلت" چې د همت تر مړینې وروسته د مریم په راتلو سره تکمیل بنسټکاریده یوځل بیا نیمگړی شوی و. میوند ته یې مخ و واوره او ورته یې وویل:

-زما گرانه هيڅوک د خپلې پلرنۍ هديرې مستحق نه دی او هيڅکله بايد دا تمه موجوده نه وي چې څلور اندامه بدن يې خوشبويه او په پاکه توگه کي ونغښتل شي.

زه د خپلې ذاتي کينې له امله نشم کولای اکتسابي کړنې د فطرت برخه وگرځوم، زه د انسان په توگه بهتر يم مگر زما حرکات د حقارت وړ دي.

يو ناولی صورت څرنگه خدای پخپله مقدسه خاوره کي داسې په اسانۍ سره ځايولی شي، چې نوموړی د بي حده عذاب مستحق وي. هو! پخپل ځان فخر پکار دی، بايد وويارو چې ظاهراً تر باطن ډېر ښکلي يوو او ټول هغه څه چې په واقعي توگه زمونږ د بدرنگۍ سبب گرځي تر جامو لاندې پټ ساتلی سو.

زمونږ روح هيڅکله له اسلافو سره د ملاقات وړ نه ده، ښه ده چې بي وطنه، هم بي کفنه د اروا له شرمندگۍ وژ غورل شو.

بيا يې ميوند ته د کور کلياني ونيوې، دا واخله ددې کور کلياني ...، زه غواړم د يوڅه وخت لپاره چيرته لاړ شم او هو هيڅکله زما په اړه پوښتنه مه کوه، که چيرته اړتيا دې نه وه، ته کولای شي دا کور خپل مالک ته وسپارې او پرته له دې چې نور څه ووايي خپلې جامې يې ورتولي کړي او د نامعلوم سفر په لور يې له ميوند څخه رخصت واخيست.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library